

Mariana Hajder

*Restul e
tăcere...*

CZU 821.135.1(478)-94

H 16

Lector: *Marcela Mardare*

Paginare computerizată: *Liubovi Ceban*

Copertă: *Mariana Hajder, Iana Hajder*

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Hajder, Mariana.

Restul e tăcere... / Mariana Hajder ; cop.: Mariana Hajder, Iana Hajder. – Chișinău : Pontos, 2019 (Tipogr. „Print Caro”). – 104 p.

100 ex.

ISBN 978-9975-72-309-1.

821.135.1(478)-94

H 16

Tipar executat la Tipografia „Print-Caro”

Editura Pontos, str. 31 August 1989, nr. 98

MD-2004, Chișinău, tel.: 022 23 22 18

editura.pontos@gmail.com

© Text: Mariana Hajder, 2019

© Copertă: Mariana Hajder, Iana Hajder, 2019

Trecutul...

*„Plângem pentru a uda florile pe care
le-am sădit în sufletele noastre...”*

Sufletul acelei mame se sufoca, clătinându-și trupul pe holul spitalului. Propria ființă se stinge cu fiecare lacrimă vărsată, dar în acea dimineață de septembrie, atunci când ceasul a bătut ora 00:00, inima copilului ei, a bătut din nou.

Aș minți să spun că atunci când vorbesc despre trecutul meu, zâmbesc, când de fapt îmi aduce lacrimi. Am 15 ani, îmi îmbrățișez mama și o întreb, neștiind că răspunsul ei avea să mă facă să izbucnesc în lacrimi:

– Mamă, trecutul tău a fost frumos?

– Trecutul meu, draga mea Marina, a însemnat „lupta pentru sufletul tău”, am luptat ca tu să ai parte doar de soare în viața ta, dar, îmi pare rău că și acum ți-e greu și suferi.

Era o după-amiază de vară caldă, care avea să-mi aducă fericirea. 28.08.2000, ora 13:00, atunci când am țipat în gura mare: „Am născut două corpuri c-un singur suflet, două suflete gemene, ce vor respira, crește și vor trăi o viață, împreună”. Dar, crede-mă, nu știam ce urma să mi se întâmple pe 3 septembrie, ceea ce mi-a sufocat sufletul de durere. Umblam ca nebuna pe holul spitalului și țipam, te văzusem că respirai din ce

în ce mai greu, și-mi era teamă să nu te pierd, îți dăruisem sufletul meu și ți-am dăruit al meu chip blând, dacă te pierdeam pe tine, îmi pierdeam sufletul. Era noapte, iar de gardă nu era nimeni, l-am sunat pe unchiul tău Alexandru și te-am dus cu mașina la spitalul de urgență „Mama și copilul” din Chișinău, unde, din fericire, am găsit un medic care ți-a salvat viața, pui de om! Crede-mă, erai într-o cameră sumbră, unde eu nu puteam să ajung la lumină și să stopez întunericul, salvându-te pe tine. Multe nopți albe am stat la căpătâiul tău. Până și plânsul tău, mă calma, deși mă durea. Am stat cu tine o săptămână acolo și în ultima seară am tras o sperietură ce mi-a marcat viața. Hrănindu-te cu lapte, te-ai oprit și pentru câteva secunde nu ai respirat, ți s-a oprit inima. Dar, te-am salvat, așa cum stăteai în brațele mele, ți s-au dat câteva medicamente care-au făcut să-ți revii. Mă vezi fericită? Nu pot fi. Ai partea dreaptă paralizată și suferi, plângi și te doare. Dar eu îți promit, sufletul meu, că am să lupt pentru tine până în ultima secundă a vieții mele. Sunt gata să-ți ofer dragostea necondiționată până la ultima petală. Trecutul tău e aproape același ca și acum, doar că noi suntem mai puternice.

Efectiv mi se înmoaie picioarele și nu mai am cum să scot niciun cuvânt. Plâng. Atunci eram un prunc de 1,300 gr. și în acele momente, mi-am dat seama că numele mamei mele era nu doar frumos, dar și cel pe care îl rostesc cu mândrie – Victoria, ai câștigat o victorie cu viața și ai devenit omul căruia îi datorez respectul

și aprecierea mea. Știi ce mă bucură? Că sufletul meu geamăn – Iana, e sănătoasă și datorită ei trăiesc, trăiesc prin ea. Tu, mamă, știi cât chin îndur, dar va fi bine, acum, îmi continuu drumul vieții, ce o să mă orienteze, peste puțin timp, spre destinația locului care-mi va aduce fericirea – ACASĂ. Mereu am luptat pentru fiecare fărâmbă de dragoste, dar mereu am primit lecții usturătoare. Parcă sunt singura dintre pămanțeni pe care viața vrea să o învețe tot ce se poate ști despre durere: durere fizică și sufletească.

E o dimineață de toamnă rece, dar împlinită. Adun pe buze fraze. Fraze pe care acum le voi rosti sufletului meu. Vreau să-l scot din amortire. Sunt în spital cu mama. Mă apropii de geam și încep să vorbesc cu sufletul meu. Nu ne-am vorbit de ceva timp. A suferit în liniște și acum mi-a dat semn că este aici: mic și plâpând. A așteptat să mă întorc cu privirea spre el. A simțit că pendulez ca o pană în bătaia vântului. Respir ușurată pentru câteva minute și încep să-i spun:

„Vreau să te iau în palme și să te mângâi. Vreau să alerg, să stau cu picioarele goale pe pământ, să dansez, să cânt și să mă bucur de tot ce-i viu și frumos. Vreau să vorbesc despre ceea ce simt pentru a înțelege nevoile tale. Nu-mi place deloc aici. Nu-mi place cum se comportă cei de la cantină cu mama. Ne dau în fiecare după-amiază supă și doar o bucată de pâine integrală, când ar fi trebuit să ne dea două, mănâncă și mama, nu doar eu. Dar eu o rup întotdeauna în două și o împart ca să ne ajungă la amândouă.

Pe acest hol lung, oamenii suspină. Eu plâng în fiecare seară cu capul în pernă. Mă doare tot: și oasele, și inima. Vreau să plec cât mai curând de aici, aici nimic nu are culoare, aici te doboară boala și devii o piatră, un bob de cafea amară, ca și mine, de altfel. Dar, spune-mi, ce ești tu, suflute, dincolo de cuvinte? Cum poți să treci pe lângă moarte când stai chiar în fața ei? Te rog, rămâi cu mine, rămâi de bunăvoie. Acum râd și mă înalț. Eu sunt suflet. Eu sunt tu. Tu mă faci să surâd. Surâs care dispare după câteva vorbe și o lacrimă se adună la colțul ochiului meu”.

Destinul mi s-a rescris în urma pașilor mei. Ceva mă oprește și acest ceva este spitalul. Aerul închis, îmbâcsit cu miasme de medicamente și boală, descrie mai bine decât cuvintele durerea mea. Realizez că ceea ce i-am șoptit sufletului meu, se va realiza, dar peste mult timp, acum sufletul mi s-a retras în colțul lui și tace. Mă îndepărtez de geam cu lacrimi în ochi, îmbrățișând-o pe mama și instantaneu simt cum liniștea din nou se simte la ea acasă. E prea cald și bine în brațele ei, loc pentru lacrimi, suspine nu e. Un moment al nostru și-al sufletelor noastre ce zâmbesc, visează și cântă. În brațele ei sunt lumină, lumina ce inspiră, iar bătăile puternice ale inimii ei îmi reamintesc cel mai important adevăr, că TRĂIESC... Ieri acolo cu ea, azi aici sunt cu mine – plâng, re trăiesc amintiri și-mi scriu dorul!

Acum sunt tot aici, în spital, cu tine. Aici totul îmi pare lipsit de viață, chiar și florile, cu toate că e primăvară. Acum nu mai au același miros, aceeași frumusețe, același parfum. Diminețile de martie le încep cu

tine, în această cămăruță, unde tristețea se adâncește peste sufletul meu.

Noaptea mama mă veghează, dar îi aud sughițul de la plâns, se sufocă, și, Doamne, de-aș putea s-o fac să zâmbească, măcar pentru câteva clipe, și am să fac asta, simțind alături de ea „bucuria de a trăi”. Chiar mâine am s-o fac, de ziua ei, 28 martie.

Ora 5 dimineața. Razele soarelui s-au strecurat prin fereastra acelei cămăruțe. Mama ațipise, iar eu o privesc cu admirație și sunt mândră că ea e mama mea. Nu pot face multe, iau o foaie de hârtie și scriu o mică scrisoare. Înșir cuvinte ce doar o mamă ca ea le merită:

„Mamă,

Primăvara mea a început mereu cu tine. Ești trandafirul ce l-aș mirosi în fiecare dimineață și nu m-aș sătura de parfumul lui. Ți mulțumesc că m-ai învățat că „viața e o virtute” și doar cel care așteaptă, e cu adevărat împlinit. Brațele tale îmi ocrotesc sufletul bolnav și mă ajută să îmi afișez zilnic, în acest loc plin de suflete triste, un zâmbet sincer și împlinit. Și reușești pentru că ești aici, lângă mine. Dragă mamă, primăvara mea va începe întotdeauna frumos datorită ție. TE IUBESC.

Cu dragoste, fata ta!”

M-am culcat și am lăsat scrisoarea pe noptieră, iar mai târziu, am observat cum își șterge lacrima de pe obraz, după ce mi-a citit scrisoarea și mi-a șoptit, tremurându-i buzele și trupul:

– Ești TOTUL. Acel „TOT” pe care nu-l voi părăsi niciodată”.

Fărâme de suflet

*Flacăra din al meu suflet candid arde,
nu s-a stins încă...*

*S*mi îngheață sufletul posac în propria-mi iarnă albă. La 15 ani simt cum totul din jur mă lasă rece și mă întreb: ce anotimp mi-ar putea face sufletul să cânte și să-mi cadă o lacrimă de fericire că încep un nou capitol sau va cădea, o lacrimă de tristețe care-mi va face doar să-mi port trupul pe străzile care-mi vor părea atât de străine și sufletul nu va mai fi nimic, doar scrum și cenușă, în care doar întunericul va dăinui în următorii ani, următoarele secole?

Dar acum tac și-mi las sufletul să ducă ultima luptă cu propria-mi viață, sper să fie ultima.

10 februarie, 2015. E o dimineață atât de rece, atât de tristă. Mă plimb pe aleea din parc și las ca fulgii de zăpadă să cadă peste chipul meu ce își dorește să mai simtă și să se cunoască. Emoțiile pe care le-am crescut și protejat cândva, au devenit atât de sărace...

Am totul, dar parcă nu mai am nimic. Dacă mă privești, dacă-mi analizezi trăsăturile feței, vezi că ochii denotă atâta speranță, și aș vrea, aș vrea din răspuțeri să plec, să mă caut, să mă găsesc, să respir și să inspir cel mai frumos sentiment – Dragostea. Dar primesc un telefon de la tatăl meu, ce mi-a spulberat orice vis

și cred că mă prăbușesc când îi aud glasul ce strigă să mă duc în același loc, acel loc de care mi-e frică, frica de a nu deveni doar o umbră în întuneric, ce nu va mai putea ieși niciodată la lumină – SPITALUL.

Fug, plâng și mă clatin. Printre copaci, răpi și îmi zgârii picioarele de la crengile copacilor pe care vântul le zgâlțâie cu putere. Dar nu mă interesează cum sunt, ce simt, cine sunt. Vreau să ajung la sufletul meu, țiip în gura mare:

– Feriți-vă, voi oameni, lăsați-mă să ajung în locul cel mai teribil în care sora mea plânge și suspină.

Oamenii mă privesc ciudat, dar îmi privesc chipul obosit și cum rostesc cu jumătate de gură cuvinte, doar cuvinte ce dor, ce sfâșie, ce fărâmă. Ajung pe acel hol lung, unde speranța pentru unii oameni nu mai există, doar moartea, ce le va opri chinul și vor zace în mormânt, în liniște. Și chiar de-ar vrea unii oameni să mai trăiască, boala îi răpește, poate prea devreme, fără a se mai putea bucura de această viață, deși uneori prea dură, prea scurtă pentru a se opri, atunci când vrei să mai simți că trăiești frumos măcar pentru câteva ore, măcar pentru ai mai vedea pe cei dragi care plâng împreună cu tine. Dar nu ai cum, te stingi în tăcere și vezi ultima lumină a razelor ce-ți mângâie chipul pentru ultima dată. O imagine ce mă amețește și aș vrea să o uit, și fug spre tatăl meu ce mă așteaptă la capătul acelui hol, cu brațele deschise și lacrimi amare îi cad pe obrazul stâng. Mi se face inima cât un purice și îl întreb cu disperare:

– Unde e, tată? E bine?

– E în sala de operație, dar nu te panica, va ieși curând de acolo.

– Ce-ai spus? Cum adică? Ce a pățit, ce se întâmplă? Te rog, nu-mi ascunde și zi-mi.

– Apendicita i-o scoate, avea dureri mari. Dacă nu ajungeam la timp, era să fiu devastat, să mor aici, împreună cu tine.

Plâng isteric. Aștept și nu mă dezlipesc de ușa sălii de operație, aștept să iasă acel doctor, și să-i mulțumesc pentru efortul colosal, că o să-mi salveze sufletul, ce se află într-o cameră unde mâna de aur a doctorilor face o treabă bună, ce mă va face să mă închin în fața lor și să le mulțumesc.

Așa am și făcut – un gest neașteptat. Am îngenuncheat în fața doctorilor ce au operat-o și le-am spus:

– Vă sărut mâna, deosebiți oameni. Doamne, trăiesc cea mai mare bucurie a vieții. O să se trezească și am să-i spun că a fost una din oamenii norocoși ce a gustat din dulceața iubirii lui Dumnezeu. Vă mulțumesc!

Un „mulțumesc” ce a țâșnit din inimă. Inima care în acest moment bătea puternic și surâdea.

După câteva ore, am să pot să o văd, dar până atunci stau pe marginea patului unde se află și o lacrimă rece-mi cade pe obrazul drept. Ochii ei sunt atât de triști, zâmbetul trist, dar chipul atât de frumos. O sărut pe frunte și o țin strâns de mână până se va trezi și-mi va zâmbi.

Ora 17:17, se trezește și primul cuvânt pe care-l rostește e: lacrimă...

– Nu te îngrijora, vrei să mănânci?

– Nu, doar apă.

– Tata s-a dus până la magazinul de la colț să-ți ia ceva. Eu voi pleca acasă, ne vedem peste 3 zile, când te vor externa.

– Te iubesc!

Un „te iubesc” spus din adâncul inimii, și în acel moment „sufletul nostru” a devenit un cristal ce este gata să dăruiască și să primească dragoste, dragoste irepetabilă.

O aștept acasă. Îi pregătesc o surpriză, fără să constat mai târziu că în ziua de 13, când ea va fi acasă, eu mă voi afla pe același pat de spital, aceeași cameră, același sentiment voi simți. I-am făcut un desen, l-am pus pe perete unde scria: *„Bine ai venit acasă, sufletul meu geamăn, inima și toată averea mea”*.

Dar eu nu eram când a văzut asta, în ziua când ea a fost externată, eu am fost internată. Iar în dimineața de 13 februarie, îmbrăcată în același tricou în care era îmbrăcată și ea, mi l-a dat pentru a-mi purta mie noroc. Așa a și fost, când am intrat în sala unde-mi era atât de multă teamă, o asistentă mi-a spus:

– Iar tu? Parcă domnul doctor te-a operat acum câteva zile.

– Sunt sora sufletului meu geamăn.

Atunci, în acea clipă, mi-a zâmbit și mi-a spus:

– Dragostea voastră nu va muri niciodată, e eternă. Într-o cămașă v-ați născut și într-o cămașă veți muri,

fără a vă desparte cineva vreodată. Acum e rândul ei să lupte pentru tine, așa cum ai făcut și tu. Acum, du-te acolo și visează, până în momentul când te vei trezi și-ți vei vedea sufletul din nou...

Tatăl meu a fost în acele momente grele un om mai mult decât puternic, dar tăcea, fără să strige, fără să se plângă că îi este greu. În această iarnă, când mama e peste hotare la muncă, tata ne este și mamă, și sprijin, având grijă de suflet, trup și inimă. Îl îmbrățișez și îi spun:

– Tată, ești un adevărat erou. Ai fost lângă noi când am avut imensă nevoie, ne-ai ajutat și te-ai dedicat cu trup și suflet, mergând și la capătul lumii pentru a ne dispărea toate rănilile de pe sufletul nostru și cicatricile de pe trup. Ai plâns și ai fugit pentru medicamente, ne-ai răsfățat și ne-ai făcut să ne afișăm cel mai frumos accesoriu – zâmbetul cald.

– Te iubesc, tată!

M-a îmbrățișat și o lacrimă i-a căzut, zâmbindu-mi.

Visul unei nopți de vară

*La brațele mamei vom pleca, la un capăt
de lume...*

*N*u cred că există ceva mai minunat ca această după-amiază de vară calmă, fără vânt, când nu se clatină nicio frunză, iar lumina se filtrează prin crengi. E iulie, iar în ceea ce mă privește, niciun album de vacanță nu este complet fără un răsărit de soare văzut dimineața cum se strecoară pe fereastră. Mărturisesc că mă fascinează să surprind în imagini acest moment când soarele iese timid și se înalță spre cer. Sentimentul de a fi martorul frumuseții nesfârșite e copleșitor, iar gândul că sunt doar o fărâmă într-un miracol atât de mare, mă face să uit de unele obstacole ce-mi apar în cale.

„Adevăratele valori nu se măsoară în cruzime și pseudoeroism,

Partea frumoasă e dincolo de misoginism,

Eu sunt propria carte de vizită a vieții,

*Și trebuie să aleg corect de unde aș vrea să privesc
răsăritul dimineții”.*

Și mi-am dorit să-l privesc de aici, de pe fereastra cămăruței mele și să simt răsfățul razelor aurii ce se strecoară cu pași rapizi la ora 5 dimineața.

Părinții mei au venit acum câteva zile acasă din Germania, și ne-am decis ca mâine, 5 iulie, să plecăm

la mare în Ucraina. Peste 3 zile mama pleacă înapoi la muncă și vrem să simțim briza mării împreună. Dar ceea ce nu știm eu și sora mea, e faptul că noi, pe 8 iulie, vom merge cu ea și ne vom mai răsfăța încă o săptămână, distrându-ne la maximum. E dimineață. Mă trezesc buimacă și merg la bucătărie pentru a o ajuta pe mama să pregătească câteva tartine pentru a le lua cu noi la drum. Fețele familiei mele par atât de fericite! Și eu sunt, pentru că în sfârșit suntem toți în aceeași formulă, toți acasă. Nu mergem singuri, mergem cu cei mai buni prieteni ai familiei mele, care au două fetițe: Leona și Alexandra. Îmi sunt atât de dragi!

– Mamă, câte ore vom merge până vom ajunge? o întreb eu curioasă.

– Nu știu exact cât, dar vom ajunge seara. Dormiți și timpul va trece repede.

Asta am și făcut, nu prea am simțit când a trecut timpul, a rămas încă o oră, și aud glasul Ianei care mă strigă:

– Marina, ia zi-mi, care va fi primul lucru pe care îl vei face când vom ajunge acolo?

– Mă voi plimba desculță pe nisipul fierbinte și vreau să simt cum valurile mi se sparg de picioare, noaptea.

Am ajuns și am intrat într-o altă lume, diferită de a mea. E locul unde timpul nu are bariere, un loc sigur pentru gândurile mele.

– Iana, simți? simți briza mării ce alungă orice suferință și lasă o amintire în urma oamenilor ce nu doar, doar mângâie?

– Ah, marea..., e un colț de paradis tangibil, pentru cei ca noi, care suntem mereu cu ochii larg deschiși.

– Marina, tu de ce iubești marea? mă întreabă la un moment dat prietena mamei, tanti Olea.

– Păi, eu o iubesc și în cele mai sumbre momente, chiar și atunci când ar trebui să mă tem de ea. Uite, și acum văd valurile care se sparg zgomotos de țărm, dar admir tabloul întunecat ce ne prezintă natura în toată splendoarea ei. Eu nu mă pot sătura când îmi mângâie tălpile cu nisipul fin, și nici atunci când apa rece îmi spală gleznele cufundate pe jumătate în nisipul ud.

– Haideți la masă să mâncăm raci și porumb fiert, strigă mama din camera unde suntem cazați.

– Mergeți voi înainte, eu cu Iana vrem să mai stăm puțin pe malul mării.

– Iana, hai să stăm aici, să întâlnim apusul și apoi mergem, vrei?

– Da!

Până atunci, vreau să ascult glasul valurilor și să fim martore la momentul când soarele glorios sărută marea pentru a-și lua rămas bun, iar apusul ne lasă vrăjite, aducând culoare pe bolta cerească.

– Uite cum se furișează și ne încântă imaginea vizuală!

– Așa e, Iana.

Suntem pline de vise, dar golite de energie. Ne îndreptăm trupul ostenit spre camerele noastre și mâine o luăm de la capăt, cu mai mult entuziasm.

– De ce ați stat atât de mult? E frig și sunt sigur că sunteți înfometate, ne întreabă tata.

– Așa cum venim pentru prima oară, nu ne puteam dezlipi de ea, de mare. Haideți la restaurantul din apropiere, l-am văzut noi când am venit cu Iana, mi-e poftă de clătite cu ciocolată și banane, vin eu cu propunerea. Fețele lor nu păreau atât de încântate. Apoi, adaug:

– Doar nu vreți să dormiți, abia e ora 21:00.

– Bine, haideți să mâncăm, și mie mi-e poftă de frigărui, zice soțul lui tanti Olea, nenea Ion.

– Ce restaurant frumos, zise plină de entuziasm Leona.

– Așa e, e mirific, răspund eu, zâmbind.

– Comandați ceva? ne întreabă chelnerul.

– Da, eu vreau clătite cu ciocolate și banane și o limonadă de portocale, vă rog.

– Ceilalți?

– Frigărui și salată de roșii, toți câte o porție.

– Bine, comanda dumneavoastră va veni peste 25 de minute

– Mulțumim!

– Măine ce vreți să facem? ne întreabă mama.

– Să mâncăm porumb fiert și să ne bronzăm până va apune soarele, îi răspund eu încântată.

Am mâncat pe săturate și apoi am mers să dormim, mâine e o zi lungă.

6 iulie. Mă trezesc fericită. Pun costumul de baie pe mine și alerg până pe litoral. Mă scald și las ca razele de soare să-mi mângâie ușor chipul. Doamne, parcă m-aș desprinde dintr-un vis, dar e realitate. Când îmi

văd familia cum râde din toată inima alături de oamenii noștri de suflet, mă simt și mai fericită.

– Haideți și voi, îi strig eu.

– Vină tu la mal și hai să te bronzezi, mă strigă părinții.

Îmi pun prosopul pe mine și până seara mă las în vraja soarelui ce arde cu putere. Când s-a făcut seară, am mers să ne plimbăm, mâncând acadele și multă înghețată. Apoi am mers în cameră, unde eu am adormit îndată. Eram moartă de oboseală, fără să realizez că mâine, 7 iulie, e ultima zi, iar seara plecăm acasă. Dar, din fericire, vacanța noastră nu se va sfârși.

7 iulie 2015, ora 8:00.

– Mamă, vă rog, lăsați-mă până plecăm să stau pe plajă, nu vreau nimic mai mult.

– Bine, draga mea! Să ai grijă, noi vrem să rămânem aici să mâncăm.

Mă îmbrac într-o rochiță de mătase albă. Îmi iau jurnalul subsuoară și fug către al meu paradis. Mă așez pe plajă și nu mă mișc de-acolo. E liniște. Îmi pun gândurile în ordine și, înainte să plec, scriu o frază în jurnalul meu:

„Tu mă faci să mă regăsesc. Visez că sunt. Visez că învăț să fiu. Învăț să-mi plantez singură aripile și să-mi iau elan. ACUM PLEC. Îți mulțumesc că venind aici, mi-ai arătat INFINITUL”

Am plecat de acolo, din acel loc adorabil.

Și am ajuns acasă.

– Mamă, mâine la ce oră pleci?

– la 6:00, dar veți merge cu mine, pentru o săptămână.

– Doamne, cât de mult ne bucurăm, ești un suflet de femeie încântător și venerat, mamă.

– Folosești cuvinte prea mari, draga mea, eu vreau doar să vă am alături. Dar, să știți, voi putea sta cu voi doar câte două ore pe zi, pentru că muncesc și vreau să mă înțelegi.

Într-adevăr, mamei îi este foarte greu acolo, spală toată vesela într-un restaurant și ajunge să-și rănească până și coatele. Și mă doare, ea tace, dar sufletu-i plânge.

– Mamă, îți mulțumim pentru că ești aici, că putem sta la sânul tău și să-ți spunem cât de mult te iubim.

Când mă uit la ochii ei de-un verde de smarald, la părul ei ce strălucește ca lanul de grâu, la chipul ei frumos, îmi dau seama că tata are în viața lui o lumină ce ar trebui să o ocrotească continuu.

E 4 dimineața. Întunericul de afară îmi trezește o stare de teamă, pe care o am de mai multă vreme. Dar, mai apoi observ că se luminează, și, deși e răcoare, iubesc să mă bucur de acest peisaj pe care mi-l oferă zilele de vară.

– Sunteți gata să mergem la gară? ne întreabă mama, bucuroasă.

– Da, să mergem, răspund eu, având același sentiment.

Am ajuns la gara din Cantemir, am urcat în autobuz și am pornit la drum. Dar o vedeam pe mama

tristă, a rămas cu un singur regret: dorul. Dorul de casă, de meleagurile Moldovei.

Mai tot drumul am dormit, dar când am ajuns în poiana Brașov, glasul dulce al mamei m-a trezit:

– Marina, hai să mâncăm ceva!

– Vin imediat. Du-te tu cu Iana înainte.

Când m-am dat jos și m-am uitat la degetele picioarelor mele, m-am speriat. Sunt pline de sânge, papucii m-au strâns prea tare, și așa cum am imunitatea slabă, mă afectează mai orice. Când m-a văzut mama, s-a speriat mai tare ca mine:

– Doamne, Marina, ia un șervețel. Te doare?

– Da, dar nu e nimic, rezist. Mă voi descălța până vom ajunge.

– Mamă, vezi? natura e atât de veselă, continuu eu. Iana, să-mi faci, te rog, o poză aici. Am s-o pun pe peretele mamei și de fiecare dată când o vor năpădi amintirile prea tare, se va uita la ea.

Ah, aerul din această poiană este foarte curat, iar stațiunea este atât de verde, de odihnitoare și de plăcută, încât trebuie ca noi, oamenii, să ne facem timp să o vedem și în haina ei de vară. Verdele crud îmi transmite o stare de bine.

Plecăm la drum. Tot drumul voi dormi, ca timpul să treacă cât mai repede.

Așa a și fost. Am ajuns chiar în fața gării, unde ne aștepta nana noastră, Liza:

– Nănuță, ce dor ne-a fost de tine, strig eu cu Iana în cor.

– Ce mari și frumoase v-ați făcut, acum, să mergem acasă, v-am pregătit multe bucate delicioase și de-abia aștept să gustați din ele. Le-am făcut cu mare drag pentru voi, dragile mele!

Am ajuns pe strada unde se află casa unde mama și cu nănuța locuiesc.

Când am ajuns, acolo mai erau încă două familii, care aveau copii. Noi, fiind destul de prietenoase, ne-am împrietenit repede cu fetele prietenelor mamei: Felicia și Olga.

După ce am despachetat lucrurile, am mers în bucătărie să luăm masa.

– Nănuță, ce bucate delicioase, mulțumim, dar nu trebuia să te deranjezi.

– Pentru voi am gătit cu mult suflet, știți că vă iubesc.

– Și noi! Mamă, noi mergem să dormim, mai stăm și mâine.

Am mers în cameră și am adormit destul de repede. A doua zi, 11 iulie, mama Olgăi, Natalia, ne-a propus să petrecem o zi cu ea la piscină. Am fost de acord!

– Sunteți fetițe tare de treabă, mă bucur să vă cunosc. Cum vi se pare această țară?

– De vis! Îmi place totul! Ceea ce apreciez cel mai mult e faptul că aici, poți face orice, și nimeni nu te critică. Fiecare om are felul său de a fi și decide cum să se îmbrace sau cum să se prezinte în societate, răspund eu, indignată.

– Ai spus asta de parcă te macină ceva, ce anume?

– În Moldova critica a devenit un fel de „bună ziua!” și mă deranjează asta. Trebuie să se înțeleagă că nimeni nu poate să decidă în locul tău, ești diferit și faci cum crezi tu că e mai bine pentru tine.

– Sunt de acord cu tine. Ție, Iana, ce-ți place aici?

– Îmi place că-ți poți permite să-ți cumperi hrană, haine, deși ai puțini bani în buzunar. Totul e ieftin și oamenii beneficiază de produse de calitate. Îmi pare rău pentru mica noastră Moldovă, în care sărăcia îi face pe unii oameni să decadă, și nimeni nu le poate întinde o mână de ajutor. Stăm și înghițim fiecare mi-zerie și nu spunem nimic, plângem în tăcere.

Timpul trece și am să plec de aici cu singurul regret: că timpul ne-a furat din fericire...

13 iulie. E dimineață, e caniculă. Mă plimb cu mama pe străzile Germaniei. Căldura se furișează în părul mamei auriu, iar un stol de păsări trece și îmi captează atenția. Mă simt o persoană împlinită.

Am totul când sunt lângă mama, ea este totul meu. Noi stăm cu mama doar câte o oră în fiecare seară, căci timpul e vârtos, clepsidra timpului se scurge, iar mâinile mamei muncesc prea mult și nu au timp de noi.

Seara de 15 iulie mi-a adus iarăși acel gram de tristețe de care aș fi vrut să scap, dar nu am putut. M-a omorât o frază, o frază dură ce doare, dar e realitate.

E noapte, ora 23:00, la 23:30, mama trebuie să se întoarcă de la muncă. Eu și Iana ne-am decis să-i

scriem pe o foaie câteva cuvinte, cuvinte ce au făcut-o să-i smulgă inima din piept, lăcrimând în fața noastră.

Iau stiloul între degetele din mâna stângă, Iana scoate o foaie din sertarul mamei și scriem cu litere mășcate:

– Mamă, îți dăm noi 25 de euro, dar petreci o zi întreagă cu noi? Când a ajuns în cameră, a citit și lacrimile curgeau și ale ei, și ale noastre.

A lăsat tot, și a doua zi am fost toată ziua prin magazine și a stat cu noi.

– Mamă, hai să mâncăm ceva, aici, în cafeneaua de alături. Vreau cheesecake. Tu, Iana, vrei ceva?

– Da, budincă.

Am stat acolo și acum seara, stăm în cameră, căci mama trebuie să plece la muncă.

– Ai grijă de tine, mamă. Te iubim!

După 15 minute de când a plecat mama, mie îmi vine o idee:

– Iana, hai să facem 3 scrisori pentru toți cei de aici, și mâine dimineață să le lăsăm la intrare.

– Da, și hai acum, cât nu e nimeni, să pregătim un tort de biscuiți, ce spui?

– Desigur!

Zis și făcut.

Mama la ora 00:00, a ajuns acasă și repede fug la ea plângând și îi zic:

– Mamă, ești sensul nostru și îți mulțumim pentru aceste zile calde și liniștite.

Dimineața am scris pe banca din gară un bilețel: „*S-a sfârșit și acest vis. Visul unei nopți de vară*” și lipesc acest bilețel pe stâlpul din gară și o lacrimă de fericire cade pe obraz.

– Te iubesc, mamă. Până vara viitoare. Acum plec și îmi las sufletul aici, în gară.

Ne-am îndreptat spre autobuz și am plecat cu singura împlinire: Timpul în care se poate naște o dragoste: dragostea de mamă.

Un suflet îmbrăcat în haina durerii și a tăcerii

*„De ce, Doamne, unui suflet blând și
cald îi dai să-ndure atât de mult?”*

E început de septembrie. Mi-aș fi dorit ca ultimele raze de soare să nu se strecoare așa repede printre nori, ci să mă alinte cu ale sale raze aurii și să-mi încălzească trupu-mi țeapăn.

Cerul e sumbru. Dacă vii, ploaie, o să-mi topești tu toate dorurile?

Gândurile-mi sunt bizare.

Sufletul? Mi-e caniculă și arde, mai să explodeze.

Propria-mi ființă? Nu știe să zâmbească. Dacă am încercat? Din rășputeri.

Glasul? Mi-e posac și tăcut.

Ochii? Triști și plini de lacrimi.

Mâinile? Amorțite.

Chipul? Îngrijorat și apăsător.

– Ce-aș vrea? Să ai mâinile calde, numai bune pentru sufletul meu rece.

– Dar, tu îl vei încălzi?

– Și voi ați obosit să vă alegeți hainele doar pentru a vă ține trupul cald când el e rece?

Tu, toamnă, ești de vină,

Și zâmbetul de-abia îl mai schițez,

Aștept primăvara, sufletul să-mi înflorească,

Dar până atunci, trag plapuma peste mine și visez.

Dimineți de septembrie reci,
Zile triste urmează, zile seci,
M-am trezit fără chef de viață,
Înaintea ochilor văd doar praf și ceață.

CINE SUNT EU?

Merg în dimineața de 1 septembrie, 2016, în fața oglinzii.

Mă privesc în oglindă. Eu sunt un om, un copil născut și crescut cu grijă de părinții mei. Un om ca oricare altul, cu gânduri, dorințe, satisfacții, nemulțumiri, idealuri, adică tot ce aparține unei ființe umane. Eu sunt un om simplu, care suferă, uneori poate prea mult.

După ce am rostit aceste cuvinte, plec la liceu, unde voi vedea suflete ce mă vor ajuta, inspira și îmi vor da putere să ies din această stare dezolantă ce mi-o provoacă zilele de toamnă. Dar, de fapt, ducându-mă acolo, sufletul îmi va deveni și mai încărcat decât este.

Sunt o ființă căreia îi este frică de oameni, să nu mă rănească. Pentru că, deși mi-am dorit să fiu mereu un om mai deschis, nu pot. Îmi țin sentimentele acolo, într-un safeu mereu încuiat. Simt că mă voi integra greu, simt că vor apărea oameni ce îmi vor aduce mai multe regrete decât amintiri. Simt că doar corpul va fi prezent pe acele holuri, dar sufletul mă va aștepta în locul plin de lumină – acasă. Eu sunt un om bun, poate prea bun pentru această lume.

EU SUNT GATA SĂ OFER BUNĂTATE OAMENILOR, DAR OARE EI VOR?...

Și acest răspuns mi-l voi da chiar eu, în acești 3 ani ce urmează. Urc în autocarul ce mă va duce chiar la destinație, unde pășesc cu teamă, neîncredere și multă timiditate. Mi-e teamă să cunosc persoane noi. Unii dintre ei îmi vor deveni prieteni, alții vor rămâne doar la statutul de colegi. Sunt o fire care pune mai tot la suflet, și unele păreri negative îmi vor face gândurile să mă amețească. Da, știu, trebuie să accept asta fără teamă. În fond, și ei sunt boboci ca și mine și vor să facă impresie bună, având emoții.

– Careul solemn dedicat primului sunet se declară deschis! afirmă o fată ce a trecut deja de această fază, fiind deja absolventă a liceului. La sfârșitul careului, o doamnă ce este profesoară de limba și literatura română, ne spune:

Ați venit aici să munciți, să citiți și să vă pierdeți prin marea operă numită „școală”.

După ce careul s-a finalizat, am mers să ne cunoaștem dascălul ce ne va duce pe marele țărm al cunoștințelor. O cheamă Maria, o doamnă frumoasă care chiar din prima oră a avut simțul umorului, glumind cu noi și făcându-ne să ne simțim bine.

După mine, simt că ea va deveni profesorul ideal care îmi va fi exemplu demn de urmat, prin a cărei influență tind spre perseverență și desăvârșire. Bunăvoința, răbdarea și optimismul sunt calități care nu ar trebui să lipsească, acestea fiind cheia spre sufletul multor elevi ai săi. La fel, EA, doamna Maria, deja emană căldură, în așa fel încât se creează o atmosferă plăcută în clasă.

Colegii sunt și ei destul de prietenoși, dar așa cum eu sunt o persoană mai retrasă, prefer să nu intru foarte mult în discuții.

Când s-a terminat acea oră, am mers acasă. Simțeam totuși că ceva mă neliniștește, dar totul era doar în imaginația mea. Ziua de astăzi mi-a plăcut și sper ca și celelalte să fie la fel.

Au urmat câteva luni în care sufletul îmi era în ordine, până în ziua de 5 martie, când am crezut că vine sfârșitul peste mine.

5 martie, deja următorul an, 2017. Sunt la liceu și o tuse puternică îmi provoacă o stare de vomă. Sunt din ce în ce mai roșie la față și o colegă mă întreabă:

– Marina, te simți bine?

– Ăăă, da...

– Vrei să îl chemăm pe tatăl tău? Nu arăți bine deloc.

– Da, te rog.

Mă simt istovită de puteri, se pare că e o răceală.

– Marina, ce e cu tine? Doamne, arzi. Mergem imediat la spital, îmi spune tata îngrijorat.

Când am ajuns acolo, medicul meu de familie, dnul Valeriu, mi-a spus:

– Nu vă îngrijorați, are doar febră. Cumpărați aceste medicamente pe care i le prescriu și peste o săptămână își vor face efectul, bine?

– Da, mulțumesc, domnule doctor.

Când am ajuns acasă, tata mi-a pregătit un ceai de romaniță. După ce l-am băut, am adormit.

Mă trezesc. E ora 20:00. Dau să mă ridic, dar simt o stare de slăbiciune și cad. Starea se agravează și simt o stare de leșin.

Iana, văzându-mă așa, îl strigă speriată pe tata:

– Tată, hai să facem ceva, se simte destul de rău și sunt sigură că nu e o simplă răceală.

– Sun imediat la salvare. Tu stai aici, lângă ea.

– Iana..., spun eu cu jumătate de gură.

– Da, spune-mi ce te doare.

– Apă..., vreau apă.

– Imediat îți aduc.

Când mi-a adus Iana acel pahar cu apă, a sosit și salvarea, întrebându-mă:

– Ce te doare?

– Simt o durere insuportabilă în gât și simt o stare de epuizare.

– Acum îți voi da o pastilă și îți voi pune o injecție.

– Acum odihnește-te. Dacă starea ei se complică, vă rog să ne chemați, adaugă acea femeie.

Adorm. E ora 3:00. Tusea iarăși mă face să tresar. De data aceasta, nu e o simplă tuse. Simt că mă înec și încep să vomit întruna. Încep să plâng, să tremur și să mi se facă frică. Tatăl meu și Iana se trezesc. Speriați, sună la salvare și de data asta, merg la spital.

Când am ajuns acolo, mi-au spus direct ce am și m-au internat în secția pediatrie, unde voi sta ceva timp.

Este pneumonie acută. Îmi sunt infectați plămânii. Respir greu, am frisoane și febră. De ieri nu scade, este aceeași – 38.

Intru și mă îndrept spre salonul în care voi sta. Infirmiera mă ajută să-mi pun lucrurile și apoi merg să mi se facă o injecție, pentru a putea dormi bine în această noapte. În această cameră stă și o mamă cu copilul ei, care la fel, suferă de o răceală, doar că e bronșită.

– Bună ziua, eu mă numesc Marina, sunt încântată să vă cunosc, și pe această fetiță drăgălașă la fel.

– Bună, frumoasă domniță. Eu sunt Veronica, iar pe fetița mea o cheamă Letiția.

– Cât de frumoasă e, mă topesc!

Mereu am crezut că spitalul este asociat cu răul cel mai mare. Dar, de fapt, nu este deloc așa. Venim aici pentru a ne face bine. Dar, eu totuși când deschid acea ușă în care văd doar seringi ce-mi provoacă o teamă de necontrolat nu mă simt bine. Această frică e puternică, mă blochează și mă face să urăsc spitalele. Nu suport nici măcar mirosul, acest hol, această cameră acum îmi provoacă o stare de încordare. Dar doamna Veronica îmi vine în ajutor și mă ajută să scap de aceste temeri. Reușește să mă facă să-mi controlez aceste emoții puternice, această spaimă.

După ce am mers să mi se facă injecția, am mers cu doamna Veronica și fetița ei la cantină. Am mâncat supă, o ceașcă de ceai și o felie de pâine cu unt.

Ajung în cameră, unde mă așteaptă tata.

– Cineva se simte mai bine? mă întreabă zâmbind.

– Da, puțin mai bine.

– Ți-am adus câteva fructe, biscuiți și un suc. Să mănânci mai târziu.

– Mulțumesc, tată, te iubesc!

– Și eu, să ai grijă de tine!

– Când a plecat, am început să mănânc. Am împărțit din mâncarea mea și cu ele, care îmi devenise deja prietene.

– Mulțumim, Marina. Te simți mai bine acum?

– Fizic da, sufletește nu. Doamne, Doamne, îmi dă să pătimesc chiar mie toate astea, și simt că de data asta nu am să mai pot îndura. La 16 ani este deja prea mult pentru mine.

– Am să-ți povestesc ceva și știu că din povestea vieții mele ai să înveți că viața e frumoasă, indiferent că ne mai lovește câteodată.

De când eram mică mi-a fost greu, îndurând și foame, frig și ger într-o țară în care mă simțeam călcată în picioare, lovită și doar un singur om mi-a inspirat curajul și m-a ajutat să găsesc o cale de scăpare. Cel care îmi este în prezent și soț și, care mi-a fost prima și ultima mea mare dragoste: Valeriu. Și știi, el încă din primele zile în care m-a cunoscut, îmi spunea că simte că voi fi soția lui. Așa a și fost, m-am îndrăgostit de el încă de la început, acea iarnă în care am trecut împreună peste greutățile vieții. Fără el, în acea perioadă complicată pentru Moldova, nu aș fi rezistat să mai fac față greutăților. Acolo, în străinătate, Valeriu m-a protejat, ocrotit și indiferent cum suntem noi oamenii: murdari sau curați, mototoliți sau bine gătiți, suntem de neprețuit pentru cei care ne iubesc.

Ceea ce vreau să-ți spun ție, e faptul că indiferent că te-ai născut cu aceste mici defecte, nu mi-ai spus, dar se observă că ai probleme de sănătate și îmi dau seama cât de greu îți e în multe situații, chiar și acum. Dar să nu te simți niciodată lipsită de valoare. Valoarea vieții noastre nu vine din ceea ce facem sau știm, dar ea vine din ceea ce suntem. Tu ești o persoană specială. Să nu uiți că valoarea ta se măsoară în greutățile biruite de tine.

Nu spun nimic, doar îi zâmbesc. Ea, mâine, 6 martie, pleacă acasă. Vreau ca în această seară, să-i scriu câteva rânduri în care să-i mulțumesc. O zi mi-a trebuit să o cunosc, ca să-mi fie de ajuns să-mi dau seama că ea, în acest moment m-a făcut să scap de frica care-mi pune bariere.

Doamna Veronica,

Modul în care mi-ați spus toate acele fraze, mă fac acum, în toiul nopții să lăcrimez. Sunteți mai mult decât o femeie puternică, sunteți cea care m-a făcut să cred că acest cuvânt „teamă”, o să se transforme în „putere”. Mâine când mă voi trezi, voi merge plină de curaj înaintea asistentei care îmi va face injecția. Multă sănătate vă doresc atât dumneavoastră cât și Letiției.

Să nu mai treceți niciodată prin ce ați trecut acum.

Cu admirație, Marina!

Las scrisoarea pe noptieră și mă culc.

Ora 4:00. Tusea mă chinuie, vomit și o văd pe doamna Veronica cum strigă la asistentă să vină la mine.

– Ține acest tub și încearcă să inspire și să expiri aer prin el, îți dau imediat și câteva calmante care să te facă să poți dormi mai bine.

Mă ridic să iau acele calmante, însă încep să vomit pe podea și să mă înec din ce în ce mai tare. Atât asistenta care era de gardă cât și doamna Veronica se sperie de starea mea și sună desperată la un medic bun de la spitalul de alături.

Într-un final au reușit să mă liniștească. Când au plecat, îi spun doamnei Veronica:

– Mulțumesc din inimă pentru tot. Vedeți că v-am pus o scrisoare pe noptieră, să o citiți.

– Desigur, mulțumesc și ție, copil minunat. Ai grijă de tine!

E dimineața de 7 octombrie, mă trezesc cu o dispoziție foarte bună, dar vreau să plec mai repede de aici, și sper să fie mâine.

Îl aud pe tata și Iana pe hol și le spun:

– Aș putea să merg mâine acasă? Mă simt destul de bine.

– Trebuie să stai până pe 9, așa ni s-a zis. Ți-am adus un chec cu ciocolată și câteva mere. Acum ne ducem până la bunica să o vizităm, la Vișinești.

– Bine, mulțumesc.

– Ne vedem mâine. Te iubim.

Și mă sărută amândoi pe frunte, plecând.

Când au închis ușa salonului în care mă aflu, am izbucnit în lacrimi. De ce? Ziua de mâine va fi cea mai urâtă zi de până acum.

8 martie. Eu sunt aici. Nu pot să o sun pe mama, nici să-i scriu. Dar, totuși, trebuie să găesc o modalitate să-i spun cât de importantă este și cât de mult o iubesc. Am să-i scriu ceva pe o foaie și am să-i spun Ianei să-i arate la camera web. Nu am uitat că e ziua în care în multe colțuri ale lumii, această zi aduce zâmbete sincere pe fețele femeilor. Dar al mamei simt că e trist. Și al meu e. Mi-aș dorit să fie alături, să ne trezim lângă ea dimineața, să o alintăm cu flori și ciocolată, însă toate acestea vor fi doar scrise și nu trăite.

Iau un stilou, o foaie albă și încep:

„Mama – cuvântul cel mai frumos din această lume, cel mai pur diamant ce l-aș privi și nu m-aș sătura niciodată. Mama – un nume, o sclipire, un ideal. Spun ideal, pentru că ea e perfecționistă. Face totul așa cum trebuie și îi iese impecabil. În dicționarul ei, cuvântul NU POT nu există. Fața ei blajină, zâmbetul ei grandios, mă face să mă simt fericită. Mâinile ei, deși sunt crăpate de prea multă muncă, pielea rămâne moale și catifelată. Părul ei ca lanul de grâu, sclipește și stă vâlvoi în toate părțile. Ochii ei verzi de-o frumusețe inegalabilă, licăresc. Eu nu încetez să o privesc, e FRU-MOASĂ. Sufletul ei e ca o grădină plină cu flori parfumate. Dintre toate acele flori, ea e crizantemă. Eu, alergând prin toată grădina, o aleg pe ea. Dintre toate florile, mama e petala plină de rafinament. Uneori, e îngerul cu aripile rupte, nu poate face față tuturor problemelor și lacrimile fierbinți și reci i se preling pe față. „Mama e o pasăre cu aripile crescute pe dinăuntru”,

după cum spunea Nichita Stănescu. EA s-a născut cu speranță, ea luptă până la finalul vieții. Pot spune că sunt idolul mamei mele. Gândirea ei pătrunzătoare mă face și pe mine să meditez asupra lucrurilor și să pot cunoaște oamenii. Mama îmi spune mereu că doar atunci când am o limpezime și claritate în gândire pot depăși anumite situații. Indiferent de ceea ce îmi pune în cale viața, important este să nu renunț.

Mamă, ești un suflet plin de viață. DA, TU – IDE-AL DE FEMEIE, FERMECĂTOR și VENERAT!"

Apoi, cu lacrimi în ochi, scriu ultima frază:

„Când mi-e dor de mama, mă ating pe mine, ea trăiește în sufletul meu”

Dimineți cu și pentru suflet

*Hai să fim mai buni, mai fericiți,
mai dedicați.*

Ee e oare mai frumos decât să stăm până la 4 dimineața cu omul care nu ne-a demonstrat doar ieri că ne iubește, dar o va face și azi, și mâine?

Construim momente. Momente cu persoana care nu doar vorbește, dar și demonstrează. Om sincer, om pentru care merită să lupt. O pătură, o ceașcă de cafea și persoana dragă alături, ce-mi pot dori mai mult?

Dimineți care ne dorim să dureze o eternitate, dar care durează o fracțiune de secundă. Momente ce se transformă într-un val de amintiri. Amintiri pe care sufletul le va răscoli de fiecare dată în aceste dimineți, deși reci, pline de dragoste. Și aceste rânduri sunt despre tine, draga mea soră, Iana.

– Mai știi când stăteam în fiecare zi de vară în curtea casei și ne vorbeam, ne făceam planuri și priveam spre cer, punându-ne dorințe?

Am crescut, timpul acelei copilării de vis nu o să-l mai putem întoarce niciodată. Tăcerea sumbră a sufletului meu mă copleșește și mă face să înțeleg că ce a fost, a trecut ca o scânteie și când am avut, poate nu am prețuit. Cât de mult îmi doresc să redevin din nou copil. Privesc acum albumul cu poze și mi se stoarce o lacrimă, atâta inocență, atâta candoare...

Poze vechi, dar în spatelor lor e mai mult decât o poveste, mai mult decât simple amintiri. Când răsfoiesc acel album, mă bufnește plânsul. Credeți-mă, simt o bucurie imensă. Mă bucur de frumosul parcurs al tău, sufletețul meu geamăn, așa cum mă țineai strâns de mână în acele poze, așa mă ții și acum. Așa cum aveai grijă de mine atunci, ai și acum. Cât de mult te dedici și dragostea pe care ți-o port e mai mult decât aș putea să o descriu în cuvinte, e incomparabilă. Mă ajuți să cresc frumos și datorită ție, am cunoscut bucuria de a trăi. Mamei i s-a dăruit cel mai prețios dar, două suflete legate ce respiră, cresc și au parte de clipe frumoase împreună.

*Copilărie, de tine noi nu am uitat
Și n-o să uităm vreodată,
Căci copilul din noi nu a murit
Și nu va muri niciodată.*

Tablou de familie

La gară au fost întotdeauna trăite cele mai sincere emoții.

27 decembrie, ora 11:01. A 17 iarnă, a 17 oară și a al 17 vis în care îmi doresc să petrec ultima zi din acest an alături de mama. Ea nici nu se va aștepta că noi vom fi cadoul ei de Revelion.

Odată ce apar căsuțele de poveste din piețele de Crăciun, orașul Frankfurt devine mult mai animat. Chiar dacă e foarte probabil să ne fie extrem de frig, câștile cu vin fierț ne vor face să uităm de temperaturile neprietenoase. Vom auzi pe fundal colinde împreună și nu vom mai vrea să plecăm de acolo.

Am urcat în autobuz și am plecat, entuziasmați și fericiți. Când vom fi la gară, o vom suna și îi vom spune că suntem acolo și știm cât de fericită va fi.

Am ajuns în două zile, pe 29, dimineața, la 6:15.

Tata o sună și îi spune:

- Ce faci, mami? Așa îi spune și tata mamei.
- Am grijă de acești bătrâni. Voi?
- Noi vrem să vii până la gară, suntem aici și ardem de nerăbdare să te vedem.

– Doamne, voi sunteți nebuni! Mă pornesc imediat.

Când a ajuns, primul lucru pe care l-am făcut a fost să fug și să o îmbrățișez. Plângea.

– Cât de mult mă bucur că sunteți aici.
– Și noi, foarte mult, adăugă tata, sărutându-i buzele moi.

– Am parcurs atâția kilometri pentru a-ți vedea chipul, mamă. Pentru a petrece momente, experiențe noi, amintiri, îi spun eu mamei, zâmbind sincer.

– Eu mă bucur și mai mult. Acum să mergem și să facem câteva cumpărături pentru Revelion. Vom lua ce vreți voi. Apoi, mergem la apartamentul din centrul orașului, unde locuiește mătușa voastră, tanti Raia. Veți sta acolo până veți pleca, iar eu voi veni în fiecare zi să stăm împreună.

Acest „împreună” mă duce cu gândul la șosete tricotate, crenguțe de brad și de vâsc, globulețe, fundițe, ghirlande colorate, oameni de zăpadă, stelute și fulgi, toate aceste lucruri pe care le vom cumpăra și le vom face împreună și vom simți atmosfera plăcută de sărbătoare.

Am ajuns pe strada unde locuiește mătușa și o văd cum ne face cu mâna de la fereastră. Toată strada este îmbrăcată într-o haină albă de zăpadă. Stratul gros de omăt acoperă fața urâtă a Germaniei conferindu-i o strălucire aparte.

E frig, intrăm zgribuliți în apartament, unde ne întâmpină mătușa noastră.

– Cum a fost pe drum? ne întreabă ea.

– Foarte bine, ne-am dorit foarte mult să ajungem aici. Nu neapărat pentru a vedea locurile de poveste, ci pentru a sta cu mama.

După ce am stat la masă, am ieșit cu toții afară să ne plimbăm.

Pomii aplecați sub greutatea zăpezii creează arcade peste aleile parcurilor. Zăresc chiar și câteva cupluri care s-au încumetat să iasă și să admire aceste peisaje mirifice.

Ne-am plimbat, apoi ne-am reîntors în apartament, fiindcă frigul se întetește.

Eu mă culc, mâine trebuie să o ajutăm pe mătușa la preparat bucate pentru seara de Revelion.

30 decembrie. Cea mai frumoasă dimineață de până acum, deși afară-i frig, în suflet e soare. Merg bine dispusă, unde mătușa și cei doi băieți ai săi – Alexandru și Gheorghe încep să pregătească totul pentru ziua de mâine.

– Mătușă, eu vreau să împodobesc bradul, strig eu veselă.

– Iana, tu vrei să mă ajuți la prepararea bucatelor?

– Da, cu cel mai mare drag!

Încep să împodobesc bradul care va fi nu doar în sufragerie, dar și ca un simbol care trebuie interiorizat în suflete. Am să simt acea bucurie, când mâine vom sta toți membrii familiei și vom cânta colinde în jurul bradului. Timp dăruit de Dumnezeu, pentru ca noi, oamenii, să creștem sufletește.

După ce am pregătit totul, am mers să o întâlnim pe mama.

Fug spre ea, și dânsa mă întreabă:

– Cum ați petrecut ziua de astăzi?
– Minunat, iar mâine vom petrece un moment remarcabil, deosebit.

– Eu voi pregăti un tort de ciocolată și voi ajunge seara pe la 20:00.

– Vreți să mergem acum la o cafenea și să mâncăm ceva dulce?

– Daaa! răspunde Iana.

Am ajuns acolo și am mâncat ceva delicios: clătițe americane și am servit câte o ceașcă de ciocolată caldă.

– Cum vi se par aceste locuri? întreabă mătușa Raia.

– Frumoase, mă încântă cel mai mult decorațiunile în toate cafenelele, pe străzi, aducând lumină în sufletele oamenilor, răspundem amândouă.

E târziu. Ne ridicăm și mergem. Mâine e ultima zi, ultimele ore petrecute cu oamenii dragi sufletului meu.

31 decembrie. Mă trezesc. Mai sunt câteva ore din 2017. E ora 12:00 și vreau să ies să mă plimb puțin prin apropiere. Printre copacii din parc reușesc să-mi adun gândurile. Mă gândesc la anul ce se încheie și las amintirile în urmă, zâmbind. Amintiri lungi, scurte, colorate, negre, frumoase, încărcate sau goale. Amintiri ce sunt părți din viața mea, părți din ce am fost și ce am devenit. Le mulțumesc astăzi tuturor oamenilor ce m-au ajutat să evoluez.

Și acum îmi amintesc prima zi de liceu, primele prietenii cu oameni deosebiți, prima vacanță la mare cu ai mei, toate acestea le pot păstra vii doar în amintiri.

E târziu... O văd pe mama cum vine spre mine. O îmbrățișez și îi spun:

– Simt miros de prăjituri, de portocale! Ce fericită sunt, mamă.

– Și eu, fata mea.

Am petrecut câteva ore sărbătorind în apartament. Am ciocnit câte un pahar de șampanie și la 23:30 mergem în oraș să dăm artificii.

Hai-deți să mergem, e ora 23:30.

Suntem aici. Foarte multă lume a venit să dea artificii și să petreacă vechiul an.

„Ora 23:59.

Privesc umilă sper cer,

Doar o ultimă dorință:

Măcar un an, dar fără suferință.”

*Scriu și nimic mai mult.
Pentru mine, pentru sufletul
meu și al vostru*

*Unii oameni își găsesc refugiul în brațele
altor oameni, eu mă regăsesc printre cuvinte.*

Acest jurnal este despre dragostea pentru cuvânt, care redă scânteia divină din interiorul meu. Zilnic, suflet cu suflet comunică, și pentru fiecare concepția de „putere a cuvântului” e diferită. Corpul meu e acolo, dar mintea mea cugetă, analizează și atunci când sufletul meu simte că trebuie să mai scriu ceva, o fac. Înghesui pe fiecare pagină cea mai mare bogăție pe care o avem noi, oamenii – sentimentele.

Acel jurnal roz e însuși sufletul meu. Mi-a fost martor la toate încă de pe 19 martie, 12:05.

Îți mai amintești, draga mea Dana? Atunci când biblioteca din liceu a fost locul în care am filmat primul meu text mai frumos și chiar motivațional pentru adolescenți. M-am simțit mândră de mine când după ce am postat textul pe Facebook, oamenii au adus la adresa mea cuvinte de laudă, spunându-mi că transmit emoție, iar emoția din glasul meu spune totul. Nu am simțit mai mare bucurie decât să văd atâtea comentarii de „Ești atât de bravo!”

– Voi sunteți cei care mă motivează, susține și inspiră. Datorită vouă eu încerc să aspir pe zi ce trece

și să-mi croiesc propria-mi personalitate. Vă mulțumesc, oameni frumoși cu suflete frumoase.

Voi știți de câte ori lacrimile de fericire cădeau de la cuvintele voastre deosebit de frumoase? Sunteți DEOSEBIȚI!

Acum, în adolescență, scriu mai mult proză și rareori poezii. Prin scris reușesc să îmi exprim sentimentele fără să îmi fie frică că eșuez. Textele pe care le scriu sunt specifice vârstei. Nu sunt mari creații literare, dar sunt ale mele și fiecare text are o parte din sufletul meu pusă în ea. Prin scris am învățat să îmi exprim sentimentele reale și nu cele pe care le așteaptă lumea. Metoda aceasta mă ajută să mă debarasez ușor-ușor de timiditate. Treptat încep să am curajul să îmi exprim sentimentele, trăirile, ofurile mele. Scrisul mă ajută să îmi mențin mintea ageră, mă învață să fac conexiuni rapide și mai ales mă eliberează de stres.

Și totuși, cred că scrisul pentru mine e mai mult o terapie. Nu suntem atotcunoscători. Uneori nici noi nu suntem stăpâni pe sentimentele și trăirile noastre pe care le așternem pe hârtie. Se întâmplă ca uneori să scriem pe sufletul celor care ne citesc. Despre întâmplări prin care trecem și prin trăirile pe care le avem în acele momente. Este foarte posibil să vă regăsiți în paginile pe care le așternem pe hârtie. La fel de bine puteți să considerați postările drept o dorință de a ieși în evidență. Poate că așa și este, dar, în general, cei care scriu pe un blog, o fac pentru a-și exprima sincer trăirile.

Unii ar interpreta exprimarea adevăratelor sentimente prin scris ca o lașitate și ca o neputință de a exprima prin cuvinte adevărul din mintea ta. Dar, la fel de adevărat este că sunt oameni cărora timiditatea le pune barieră exprimării libere. Scrisul îți oferă posibilitatea de a-ți ușura sufletul, dacă vrei. Și uite așa au apărut adevărate opere de artă. Pentru că, la un moment dat, autorii cunoscuți s-au așezat la masă – ei și foile de hârtie. Și-au pus pe hârtie sentimentele sau s-au transpus în rolul altor personaje. De la timiditate în a da frâu liber sentimentelor au luat naștere capodopere literare.

Scrisul te detensionează, te face să privești lumea cu sufletul mai cald. Și tocmai de aceea când ai sufletul trist, refugiază-te în scris. Retrage-te în camera ta, pune mâna pe creion și așterne gândurile. Simți că vine liniștea în timp ce scrii? Ești pe drumul cel bun – înseamnă că sufletul tău se liniștește și gândurile tale se pun în ordine. Pune foile într-un loc la care să ajungi ușor atunci când simți că gândurile tale sunt grele.

„Așa cum sunt trebuie să fii căutat în ceea ce scriu, căci ceea ce scriu este rezultatul exact și chibzuit a ceea ce gândesc și văd” – Antoine de Saint Exupery.

Rânduri printre gânduri

Despre valoarea sufletului care m-a ajutat să gândesc dincolo de cuvinte, dincolo de această lume.

Am să scriu despre tine și despre valoarea sufletului tău, care nu cântărește, doar valorează. Valorează foarte mult. Din momentul în care te-am întâlnit, mi-am dat seama că ești un suflet cald și bun. Te cunosc din al doilea an de liceu și, deși acum nu mai ești aici, te aștept cu nerăbdare acasă să-mi mai povestești și să râdem împreună.

Ultima dată când te-am văzut a fost pe 22 septembrie. Am mâncat clătite cu cacao, pregătite cu multă dragoste. Ai fost și ești omul care mă ajută mereu când al meu suflet te cheamă. Tu ai fost și atunci când am scris primul meu discurs despre adolescență. Tu ai fost cea care mi-a făcut poze în acele zile de iarnă, zâmbind din suflet și bucurându-mă de fiecare moment frumos, alături de tine. Tu ai fost cea care mi-a spus că într-o zi se va găsi și *EL*, omul care mă va iubi pentru ceea ce sunt. Tu m-ai ascultat când mi-a fost greu, dar și atunci când mi-a fost bine. Despre prietenia mea cu tine pot vorbi la superlativul absolut. Niciodată nu te-am privit doar la suprafață, dar l-am privit pe cel care m-a încălzit în momentele mai puțin bune, și anume sufletul tău. Am înțeles când te-am întâlnit pe tine că

adevărata relație de prietenie nu poate fi decât aceea de a se umple unul de altul. Și atunci când simțeam că sunt plină de tine, voiam să mă umplu și mai mult și simțeam că aveam și mai mult loc să încap în inima ta. Te iubesc, prietena mea Dana.

Când vei citi această carte și vei ajunge aici, să știi că am scris totul cu lacrimi în ochi și din suflet. Ești de neînlocuit.

De vorbă cu bibliotecara

Îmi îndrept sufletul spre ușa acelei biblioteci, unde cărțile pline de praf așteaptă să le răsfoiesc.

Doamna Natalia este cea care mereu m-a îndrumat să aleg o carte bună, o carte care m-ar ajuta să cresc și să-mi dau seama că anume această carte mă va ajuta la dezvoltarea personalității mele.

8 mai, 2018. Intru grăbită în bibliotecă și o întreb pe doamna Natalia:

– Aveți pe aceste rafturi cartea „Tema pentru acasă” de Nicolae Dabija?

– Desigur, o am. Du-te pe raftul din dreapta mea, e chiar prima carte.

Am început să o citesc online, dar așa cum nu dispun de prea mult timp, am lăsat-o baltă.

A citi e într-adevăr cea mai mare plăcere și cea mai mare pasiune a unui iubitor de lectură. Dacă m-ar întreba cineva care e plăcerea mea vinovată, aş răspunde cu mândrie: cărțile. N-aş putea spune că sunt prietenă din copilărie cu ele. Am început să citesc mai profund din adolescență. Îmi găsesc refugiul în cărți. În ele am găsit mereu un prieten de nădejde, inspirație, îndrumare și consolare. Cartea care m-a impresionat cel mai mult a fost și este „Tema pentru acasă” de Nicolae Dabija. „Tema pentru acasă” e un roman unic.

Nu l-aș putea compara cu nimic altceva din ce am citit. Nicolae Dabija reușind să ridice simplitatea la rang de artă. El nu scrie. El culege esențele tari din experiențele vieții și le așterne splendid pe hârtie. Nu m-am îndrăgostit de cuvinte, m-am îndrăgostit de conținutul cărții. Dacă titlul unei cărți mă captivează, o cumpăr de la librărie, dacă nu, nu. Cu această carte însă, a fost cu totul altfel. Știusese de ea de mai demult, dar niciodată nu m-a tentat să o iau din librărie. Poate din motivul că nu mi s-a părut atât de interesantă din ce îmi vorbeau alții. Am început eu pe data de 8 mai să o citesc online, dar nu am terminat-o până la sfârșit. Ba mă simțeam prea obosită să continuu, ba nu dispuneam de timp. O capodoperă a scrisului frumos am considerat-o abia pe data de 10 mai 2018, când am fost anunțați că va veni în liceul nostru cel mai deosebit scriitor basarabean – Nicolae Dabija.

Eram fericită, dar nu pe deplin. Așa cum toți aveau întrebări la cartea sa, mie îmi era rușine că nu am citit-o în întregime.

Atunci când a început să vorbească, efectiv, am amuțit. O făcea într-un mod atât de plăcut, atâtea informații despre ceea ce a reușit să realizeze până în momentul respectiv, încât m-a făcut să vreau să treacă acele 2 ore, să-i mulțumesc, să merg acasă și să o citesc cu sufletul la gură. El a fost cel care m-a convins că o carte e un suflet, iar sufletul meu e o carte. Că oricât de mult ai citi, nu te plictisești. Îți dorești să intri cu sufletul mai profund în cuvintele scriitorului.

Să le înțelegi și să înveți o morală c-un mesaj puternic care ți-ar putea schimba concepția despre unele lucruri. Așa a fost și în cazul meu. Nu numai aș citi cartea de zeci de ori, dar aș repeta la nesfârșit acea amintire și experiență din data de 10.05.2018. Așa cum spunea o deosebită profesoară de limba și literatura română, doamna Aurelia Bacalov – momente irepetabile, clipe inedite...

– În viitor mi-aș dori să scriu o carte, așa cum o face scriitorul meu de suflet Nicolae Dabija. Dacă aș scrie așa cărți cum o face el, aș avea cunoștințele profunde și vaste pe care le are acest om extraordinar. Mi-ați scris în autograf să am parte de lumină de carte, să știți că am, și vă mulțumesc. Mie mi-ar plăcea nespuse de mult să-mi cunoască sufletul fiecare om care mă citește și să inspire alți oameni. Citind, îmi dau seama că, ele, cărțile, îmi dau ocazia să cunosc oamenii și să trăiesc lucruri pe care nu le-aș putea trăi niciodată în realitate. Oamenii în lumea în care trăim nu ne-ar putea oferi asta. Cărțile ne oferă adevărate lecții nouă, celor care avem suflet să le înțelegem. Eu am învățat din unele cărți să mă pun în pielea altcuiva și să nu judec după copertă. Fiecare om are un set de valori după care se ghidează, o poveste în spatele unui zâmbet și o personalitate puternică. Un celebru scriitor, Paul Sweeney, spunea așa: *„Știi că tocmai ai terminat o carte bună, dacă după ce ai întors ultima pagină te simți ca și cum ai pierdut un bun prieten”*.

Și asta uneori așa este. Sunt finaluri care pot să doară și să te facă să plângi teribil. Eu am plâns de

fiecare dată la finalurile nefericite, deoarece m-am pus în pielea personajului și nu neapărat că simțeam eu asta, dar simțeam aceleași stări de durere ca și când aș fi fost acolo și ar fi fost o realitate. Cărțile au adus un aport important în succesul oamenilor – i-au inspirat, impulsionat și le-au schimbat viața. „Toți acei care au acces la o bibliotecă, la cărți, sunt niște inși mai buni decât alții, mai fortificați, iar durerile îi ating mai puțin și nefericirile trec mai repede” după cum spunea Mircea Eliade.

Oamenii ar fi mai fericiți dacă ar citi mai mult, ar fi mai buni, mai înțelepți. Cărțile pentru mine sunt o adevărată SURSĂ de INFORMARE.

Lupta cu propriul suflet

*Și când crezi că totul capătă un sens,
viața îți mai dă încă o palmă.*

5 iulie. Soarele puternic își face apariția pe cerul senin. Mă trezesc cu o bună dispoziție și mă duc până în oraș să iau ceva de mâncare și înghețată. Când am venit acasă, sora mea mai mare, Mihaela, mă întreabă:

- Ce vrei să mănânci?
- Omletă cu șuncă și salată.

Doar eu am mâncat, ele nu voiau să mănânce. Merg pe leagănul din curtea casei și stau puțin acolo, mă odihnesc. La un moment dat simt cum brațul stâng mă mănâncă, dar nu acord atenție prea mare și merg în casă. Ele stau, mănâncă înghețată și se uită la un film.

- Iana se uită la mine și îmi spune:
- De ce ai fața atât de roșie?

Și când mă uit în oglindă, tot corpul îmi e plin de puncte roșii. Nu pare a fi alergie, e prima dată când văd așa ceva. Ambele se sperie și o sună pe mama să o întrebe ce să facă. Apoi au sunat într-un suflet la salvare.

Corpul mă înfierbântă din ce în ce mai tare și încep chiar să îmi provoace mâncărime.

Când a venit salvarea, mă întreabă:

- Ce alimente ai consumat înainte?
- Doar omletă, dar ouăle erau proaspete.

– E alergie, chiar dacă le-ați luat din cuiabar, acum cum e foarte cald, probabil să fi fost vechi. Îți vom pune 2 injecții și îți vom da câteva medicamente. Stați liniștite, peste o oră îți va dispărea.

– Bine, mulțumesc.

– Și încă ceva! Voi, surorile ei, să-i faceți ceai de mușețel și să-i dați să bea cât mai mult, vă asigur că îi va trece.

Mi-a trecut, dar dimineața mi-au apărut la loc. Mă mânca iarăși tot corpul și am decis să merg la medic.

Când ajung acolo, chiar și medicul se sperie și îmi spune:

– O, Doamne, păi asta se numește *urticarie acută*. Îți voi da câteva pastile, și va trebui să ții dietă. Să nu consumi alimente grase, ci doar naturale. Ceea ce nu mi-a spus medicul e în cât timp mă voi vindeca. Eu m-am vindecat în doar 3 zile, dar, de regulă, poate ține câteva săptămâni, luni sau chiar ani.

Trei zile în care m-am chinuit și simțeam că nu sunt eu. Când m-am trezit pe 8 iulie și nu mai aveam nimic, eram foarte fericită că-mi trecuse.

Dieta pe care am ținut-o timp de 3 zile a fost una foarte strictă. Astăzi, când sora mea a făcut clătite cu înghețată, am putut mânca fără să-mi mai apară nimic.

Ce simt acum? Simt că viața mi-a mai dat încă o lovitură.

Doamne,
Suport acest chin, dar...
Rezist!
Și totuși...
Când vei avea milă?
Când mă vei opri din aceste lupte?
Lupte grele, lupte dureroase.

Lecția vieții mele

Uneori și o lecție dură poate fi medicamentul potrivit.

13.08.2018 – o dimineată rece, dar liniștită. Aglomerația din centrul orașului Chișinău nu îmi tulbură gândurile. Îmi adun toată puterea și merg să-mi realizez visul. Un celebru scriitor Langton Hughes spune așa: *„Ține cu dinții de visele tale! Dacă visele mor, viața devine o pasăre cu aripile frânate, ce nu poate zbura”*. Încă din luna mai am ținut cu dinții visul de a îmi înlătura un os de la cutia toracică, și este neapărat nevoie de o intervenție chirurgicală. Intru în spitalul de urgență *Toma Ciorbă* cu familia mea, care mă va susține de la început până la capăt. Intru în cabinetul domnului chirurg Igor Maxim și, văzându-l, mă simt mai liberă. Zâmbetul său cald și starea de duioșie îl cuprinde imediat. Îmi spune cu o căldură-n glas ce îmi va face, încât deja mă simt ca acasă. Simțeam că va face o treabă bună, felul cum îmi vorbește, mă privește, îmi zâmbește, mă convinge de lucrul acesta. Mi-a spus că astăzi voi fi internată, iar miercuri, la 8:45 va începe totul.

În acele două zile înainte de operație, muzica îmi va fi cel mai frumos sunet de care chiar voi avea nevoie. Să o simt, să mă calmeze. Dar marți pe la amiază, „sunetul” se oprește. Vine anesteziologul și mă face să tresar și să simt acele emoții puternice, cu toate că eu

nu-mi doresc asta. Îmi zâmbeste și îmi vorbește atât de cald, însă ce mi-a spus, mă face să plâng, pentru că mi-a zis că va fi o operație complicată și există riscul unor complicații. Dar da, voi risca!

15.08.2018 – dimineața în care mă trezesc cu puțină dispoziție. Nu pot să mă consum că doar la 8:45 intru în sala de operație, unde mă așteaptă anesteziologul și încă câteva asistente medicale. Ele încearcă să mă facă să râd, dar pe mine atâtea gânduri mă chinuie, nu mi-e deloc ușor, dar mai ales lor: mamei și surioarei mele. Aleargă ca „nebunele” la etajul 2, unde se află secția de reanimare și unde, după cum mi-a spus anesteziologul, după 3 ore jumătate voi fi dusă acolo. Ce fete minunate și puternice am!

După câteva minute de la intrarea în sala de operație, anesteziologul mă întreabă:

– Marina, ești fericită?

– Nu.

– De ce așa?

– Nu am de ce să fiu acum, după ce mă voi trezi lângă mama, atunci voi fi.

– În câteva minute vei adormi. Gândește-te la ceva frumos.

– La ziua mea de naștere, la asta o să mă gândesc.

Astăzi e data de 15 august, iar pe 28 voi face 18 ani. Anestezia își face repede efectul, în 2 secunde deja văd ca prin ceață. Trei ore și jumătate va dura intervenția. Pentru mine parcă au trecut 10 minute, deja mă trezesc în alt loc, mai straniu de data asta, sala de

reanimare. Zicea medicul că voi sta 24 de ore acolo, dar eu mă trezesc după vreo 3 ore. Când văd cum îmi stă atârnat un tub de la sânul meu prin care curge sângele și pe care îl voi purta în tot spitalul după mine, iar picioarele sunt bandajate (profilaxie ca să nu se ducă sângele de la vene la inimă). Mi-e foarte rău acum, în prima zi. Abia dacă mă pot ridica.

16 august, ora 10:00. Mă trezesc și spre mirarea mea, mă simt cât de cât bine. Chiar mă pot ridica. Eu atât de puternică? Da, mi-am adunat toate forțele timp de 3 luni și într-o săptămână voi învinge și voi trece și peste asta.

Seara, am parte de multă dragoste și din partea celor mai deosebite prietene: Marinela și Aurica, care mă răsfăță cu flori și o carte bună.

– Voi sunteți cele care mă faceți să mă simt cu adevărat frumoasă și datorită vouă, am puterea să merg mai departe.

Am mai stat cu ele câteva ore pe hol și când s-a încheiat vizitarea pacienților, rămân doar eu cu mama. O strâng puternic de mână și îi spun:

– Mamă, ești omul care îmi este alături când am cea mai mare nevoie, și acest „totul greu” se transformă în „totul ușor” pentru că ești TU aici, lângă mine.

Mă culc. Mâine e o nouă zi în care trebuie să mă trezesc zămbind.

17 august, ora 8:00. Mă ridic din pat cu ajutorul mamei și merg să mi se facă pansament. Mi-l fac doi asistenți: domnul Ion și domnul Marin. Astăzi este de

gardă domnul Ion. Mă ajută să mă ridic pe acea masă și se apucă să-mi facă pansamentul cu grijă. La un moment dat, mă întreabă:

– Tu când vei fi mare, ce-ți dorești să devii?

– Nu m-am gândit la asta încă, dar dumneavoastră vă place această meserie?

– Nu m-am gândit niciodată că am să ajung aici, dar uite că am ajuns, chiar dacă e greu și noi îmbătrânim învățând. Și într-adevăr, în doar două zile m-au făcut să înțeleg exact opusul la ceea ce credeam. Mă duc în salonul meu și mă culc. Când deja se face târziu, mă trezesc brusc și îmi trăsnește ceva prin cap. O foaie și un stilou, de asta am eu nevoie la ora asta. Este aproximativ ora 23:00, dar, Doamne, Doamne, tot la mine ține și hop! intră domnul Ion să mă întrebe dacă mă simt bine, dar pe mine, chiar dacă mă durea totul, îi zic:

– De un pix... și mă bâlbâi.

Și mama adaugă:

– Aduceți-mi, vă rog, o foaie albă de hârtie și un pix. Ea e scriitoare la noi și vrea să scrie o scrisoare de mulțumire domnului chirurg.

– Avem un carnet de mulțumiri chiar pentru această secție și i-l pot aduce.

După ce mi-a adus carnetul, i-am mulțumit, am dat sunetul muzicii mai tare și am dat frâu liber inspirației. Vreau să scriu ceva de care să mă simt mândră că în curând voi împlini 18 ani și prin ceea ce voi scrie, să se deducă că sunt o persoană conștiincioasă și

recunoscătoare. Două pagini scrise din suflet și respect.

Printre rânduri scriu așa: „*Nu mi-a plăcut niciodată medicina, dar în săptămâna aceasta am înțeles exact opusul. Pe cât de mult doare, pe atât de mult vindecă*”. I-am mulțumit atât dumnealui cât și asistenților medicali pentru munca asiduă, pentru grija și conversațiile frumoase discutate într-un timp scurt. Mi-ar fi plăcut să mai stau, dar de data asta, să fiu în postura lor, pentru că medicina este cea mai frumoasă meserie, dar cum eu nu aș putea deveni, în ochii lor eu văd responsabilitate, dorință și dragoste. Dragostea pentru muncă. Ei sunt cei care ne îngrijesc și ne SALVEAZĂ.

La majoratul meu, eu am primit cel mai frumos cadou, operația care este „cireșa de pe tort”. Încet, încet le rezolv pe toate și sper că în curând mă voi recupera.

A fost un moment dificil din viața mea, recunosc asta, dar acum am învățat că „problemele” cu care mă confruntam înainte sunt de fapt, minore pe lângă această durere care nu știi dacă corpul și sufletul îți rezistă sau nu. Nu e nicio emoție mai mare și nici un sentiment mai puternic decât să-mi imaginez cum mama și sora mea au stat 6 ore lângă sala de operație și m-au așteptat. Le întreb cu sufletul plin de așteptare:

– Cum e? E bine?

Vreau să deschid mai repede ochii și să le simt aproape de sufletul meu.

Astăzi, 20 august, am început să plâng în fața mamei și i-am mulțumit pentru fiecare SACRIFICIU și

pentru faptul că a luptat în fiecare secundă, cu mine și alături de mine timp de 18 ani!

E dimineața de 20 august. Astăzi merg acasă. Mama se duce la primul etaj să-și ia o cafea, iar pe hol îi observă pe toți asistenții medicali cum stau împrejur și citesc scrisoarea pe care am scris-o ieri, la 19 august. Dar, când o observă pe mama, închid carnetul și îi zâmbesc.

Când se întoarce de jos, îmi spune:

– Știi ce făceau toți asistenții când m-am dus?

– Ce? întreb eu curioasă.

– Îți citeau scrisoarea și mi-au zâmbit.

– Am făcut ce trebuia să fac, pentru că îi respect mult și nu mi-a fost greu să scriu cuvinte pe care doar oameni ca ei le merită.

Când am ieșit pe acea ușă i-am îmbrățișat pe toți și am plecat. Nu știi de ce, dar sincer, a fost pentru prima dată când am ieșit de acolo căzându-mi o singură lacrimă: lacrimă de fericire.

Afară plouă. Și cerul plânge pentru mine. Ajung acasă și Iana ne așteaptă cu diferite bucate. După ce am mâncat, merg în camera mea. Mă așez în fața oglinzii, mă privesc și lacrimi șiroaie îmi curg pe obraz, zicând:

SUNT AICI. MAI PUTERNICĂ și LUPTA CU MINE AM CÂȘTIGAT-O.

Și vezi, TU, DOAMNE, de câte ori îmi dai să mă confrunt cu ceva, eu lupt și nu pierd în fața TA, pentru că Tu voiești acest lucru.

18 veri

Parcă m-aș fi născut a 18 oară...

 ra 23:58. Stau cu Iana în pat și discutăm chestii de-ale noastre.

– Iana, peste 2 minute spunem „Adio” copilăriei și începem o nouă etapă, cea de adult.

– Ah, dulcea mea copilărie,
Ce repede s-a dus,
Nu mai este, n-o să mai fie,
Doar amintirea o mai păstrez vie...

Ceasul bate ora 12:00. Prietenii noștri ne așteaptă la poartă. Păi! cum fără surpriză? Ieșim noi din casă și încep cu toții să cânte:

– Mulți ani trăiască, la mulți ani!

Ne-au dat și două briose, pe ele erai puse lumânările. Ne-am pus câte o dorință și prietenul nostru, Cătălin, ne spune:

– Surpriza încă nu s-a terminat, vă îmbrăcați și mergem la Hănăseni, la Marinela.

Cine este Marinela? Este sora noastră, doar că de la părinți diferiți. Trei suflete născute în aceeași zi, aceeași lună, și poate aceeași maternitate. Am cunoscut-o la liceu și uite că Dumnezeu a făcut în așa fel ca noi să ne găsim. Urcăm în mașinile prietenilor și ne ducem la ea. Ajungem acolo. Când iese din casă, ne vede pe toți lângă poarta casei ei. Ne ducem noi primele și îi

spunem cel mai călduros „La mulți ani” și cel mai sincer „TE IUBESC”.

Așa cum stăm toate în cerc, unul dintre prieteni, Gabi, scoate din portbagaj un tort și ne cântă acele sincere cuvinte de „La mulți ani”. Noi ne ținem de mână toate trei, fiind foarte emoționante. Și ca să fie totul complet, la final ne stropesc și cu șampanie.

– Haideți în casă, că doar n-o să stăm în drum, spune Marinela, fiind destul de emoționată.

Acolo ne așteaptă și părinții Marinelei care ne felicită și simt bucuria alături de noi, la fel ca și părinții noștri. Așa cum stăteam la masă, o vedem pe Marinela cum vine în spatele meu și al Ianei și ne pune în jurul gâtului câte un colier și ne spune:

– Dacă sufletele sunt legate, atunci voi sunteți sufletul meu!

O îmbrățișăm și le mulțumim părinților ei pentru cadoul pe care ni l-a dăruit astăzi – pe EA.

Am stat cam două ore și pe la 1:30 am plecat acasă. Nebunia de-abia începea.

28.08.2000, ora 1:00, 1 kg 300 și celălalt 1 kg 600, am văzut pentru prima dată lumina zilei. Și acum îmi amintesc cum mama mă ținea pe mine la brațul stâng, pe Iana la brațul drept, și asculta cum inima noastră bate pentru prima oară. Pentru prima oară ne-a auzit plânsul. Pentru prima oară ne-a auzit râsul. Și tot pentru prima oară ea ne-a apropiat una de cealaltă – două suflete legate.

E aceeași vară caldă, aceeași oră, aceeași zi, doar că nu același an.

Mă trezesc somnoroasă. Telefonul îmi bâzâie de la sutele de mesaje, dar eu nu am timp acum să răspund. Acum ieșim afară în pijamale. Ne așteaptă mama, tata, mătușa și sora noastră mai mare care vor să ne facă o surpriză. Habar nu aveam că vom avea parte de această surpriză, și mai ales din partea lor, care sunt „aerul” pe care-l respirăm în fiecare zi. Ne așezăm pe leagănul din ogradă și îi vedem cum ies toți din bucătărie strigând în gura mare:

– SUURPRIZĂĂ...

Cu două torturi în mână, șampanie și doi urși de pluș îmbrăcați în maiouri pe care scrie: „La mulți ani, Marina!” „La mulți ani, Iana!” Mama are ochii înlăcrimați și ne spune:

– Am vrut ca astăzi de ziua voastră să vă oferim ceva pe care-l veți păstra toată viața și vă veți aminti că e de la mama și tata. Vreau cuvântul „copilărie” să vă fie mereu imprimat în suflete și privind acești urși, să nu uitați că ați fost și veți rămâne copiii noștri.

Plâng. Sunt lacrimi de fericire. Îi îmbrățișez pe toți și le spun:

– Cât de mult mi-am dorit ca această dimineată să arate așa. Și Dumnezeu mi-a ascultat ruga. Vă mulțumim și să știți că orice s-ar întâmpla, sufletul meu și al Ianei nu se va despărți niciodată unul de celălalt, ele vor rămâne lipite mereu.

Am mers să facem poze de familie, iar după aceea să ne pregătim de serbare. Vom sărbători până dimineață, alături de cea mai tare a doua familie.

Şase seara. Suntem gata să înceapă nebunia. M-am îmbrăcat într-o rochiţă de vară şi împreună cu Marine-la ne-am dus în localul unde vom sărbători. Toţi prietenii sunt acolo. Ne oferă cadouri şi începe distracţia.

Am mâncat, am dansat şi ne-am simţit bine împreună.

Ora 1:00. Iau telefonul şi scriu în agenda mea şi cu aceste cuvinte încheindu-se şi această zi mirobolantă:

Am aşteptat această cifră de „18” luni bune. Vârsta adolescenţei este vârsta care, aparent, pare a nu ne da prea mari bătaii de cap, dar, de fapt, odată cu această vârstă, apar responsabilităţile de care părinţii ne privau când eram mici şi e vârsta în care maturizarea îşi spune cuvântul. Ajunsă până aici, am o dorinţă puternică a dăruirii de sine şi a primirii iubirii altora, dar şi dorinţa de a da sens vieţii mele proprii.

Am aşteptat această zi de un an, pentru că ne-am dorit să fim toate împreună, şi aşa a şi fost. Aşa cum Doamne, Doamne ai făcut în aşa fel încât cândva, într-un locuşor din Moldova să se întâlnească trei suflete născute în aceeaşi zi, tot El ne-a îndeplinit şi visul de a fi una lângă cealaltă şi în cea mai importantă zi pentru fiecare dintre noi. Toată luna august ne-am tot gândit cum va fi, dacă va veni toată gaşca de „nebuni frumoşi”, şi cel mai mult ne-am dorit să fie un majorat de poveste. Însă povestea a durat prea puţin şi dorea să mai fie continuată. Dar aşa cum a fost, a fost de senzaţie. Fiecare moment petrecut va rămâne pentru totdeauna în sufletul nostru!

V-am avut alături de noi, pe voi, oameni minunați, gașca cu care am făcut istorie în acea seară și nu numai. Istorie cu un conținut aparte și un final remarcabil. Cea mai tare istorie. Cu cea mai tare FAMILIE. Pe unii dintre voi îi cunoaștem încă din copilărie și ați fost martori încă de la început. Începutul dezvoltării noastre. Oamenii cu care ne-am scris „SCENARIUL VIETȚII” și care ați rămas până în ultima oră din ziua când am spus ADIO COPILĂRIEI. Pe unii suntem fericite că v-am întâlnit, chiar dacă mai târziu. „Mai bine mai târziu decât niciodată”, pentru că dacă nu vă cunoșteam, toată „nebunia” și „frumosul” petrecut la fiecare zi de naștere, în fiecare seară, în fiecare moment, nu mai aveau același sens. De ziua noastră ne-am întâlnit toți în aceeași formulă. Așa cum ne-am dorit. Citeam ceva pe internet și cineva spunea așa: *„Ca atunci când, noaptea, sub stele, mai pui un vreasc pe foc nu pentru a te încălzi, ci doar pentru a menține în viață o scânteie care poate naște, la un moment dat, flăcări, lumină și căldură...”*

Și voi sunteți prietenii pe care îi putem defini după aceste rânduri.

*În această seară CU VOI am construit momente
pe care le vom păstra*

nu doar în

M I N T E

dar și în

S U F L E T.

Bacău, România

*Ne-am luat valiza și am plecat
la gară spre o nouă aventură,
o nouă experiență*

Esfârșit de octombrie. Și așa cum se sfârșește această lună, începe și vacanța de toamnă. Eu și prietenele mele hotărâm ca mâine, 1 noiembrie, să plecăm într-o călătorie în România. Ne-am gândit să mai petrecem ultimele clipe împreună. Cum se va termina acest an, drumul vieții ne va duce pe fiecare în locuri diferite. Și vrem ca și imaginile pe care le vom aduna în această săptămână să se transforme în amintiri memorabile. Să le păstrăm vii, să ne bucurăm de ele și să le putem retrăi de fiecare dată cu mare drag. Și faceți și voi la fel ca noi, trăiți fiecare clipă la maxim: dansați, faceți sport, citiți. Lectura ne educă și ea este cea care face cunoscută iubirea. Fiecare om poate descoperi iubirea și fețele ei dintr-o carte. Citind, oamenii vor fi îndrăgostiți de iubire, își vor dori iubirea în viața lor și vor pune mai puțin preț pe relațiile sexuale și mai mult pe sentiment.

Sportul e însăși viața. E un izvor de sănătate, toleranță, unitate și dragoste.

Muzica și dansul sunt două căi de soluționare când omul are vreo problemă, ele vindecă.

O rețetă de succes ? TRĂIEȘTE CLIPA!

Într-o clipă se poate naște o dragoste. O clipă la care alții nu se uită, pentru că nu au timp. Nu au timp

de gesturi, de strângeri de mână sau îmbrățișări călduroase. Însă, într-o clipă îți poți pierde viața. Acea clipă a cărei valoare nu ai știut s-o apreciezi. Fiecare minut are valoarea lui și trebuie să știm să apreciem momentele pe care ni le oferă oamenii sau chiar ea, natura, care ne oferă mereu cel mai frumos SPECTACOL.

Și acest spectacol îl vom privi în zilele ce urmează, admirând frumusețile Bacăului.

1 noiembrie. Suntem la Chișinău, în gară. Ne urcăm în autocar și pornim spre destinația locului în care ne așteaptă prietena noastră Andreea – autogara.

Șase ore obositoare, dar care au meritat.

Ieșim din autocar și o vedem pe Andreea care vine alături de prietenul ei cel mai bun.

– Ce faceți, fetelor? Ați ajuns, totul e bine?

– Da, suntem bine.

Ne-am urcat în mașină și am plakat la Moinești. Am ajuns. Acasă ne așteaptă mama Andreei, care ne-a pregătit diferite bucate, inclusiv și prăjituri de casă.

– Mamă, ele sunt fetele de care-ți povesteam, îi spune Andreea.

– Încântate de cunoștință, răspundem toate în cor.

– După ce am mâncat, am mai povestit, Andreea vine cu propunerea:

– Haideți să bem un suc în oraș, vreți?

– Suntem cam obosite, îi spun eu.

– Dar hai, doar nu stăm mult, nu? spune Iana.

– Nu, vom sta o oră.

– Atunci hai să ne îmbrăcăm și să mergem.

Ne-am dus la o terasă din apropiere. Am băut suc, am ascultat muzică și în mai puțin de o oră ne-am întors acasă. Așa cum noi eram foarte obosite, nu mai stăm la povești și ne culcăm. Măine se desfășoară „Balul Boboceilor” la casa de cultură „Lira”, motivul pentru care am și venit aici. Vrem să vedem cum se face aici, după spusele Andreei e diferit.

2 noiembrie. Ne trezim dimineață și mergem la masă.

– Ce ați vrea să mâncați?

– Orice, chiar nu are importanță, îi răspundem noi.

– Vreți prăjituri cu gem și ciocolată de care ați mâncat și ieri?

– Desigur, au fost foarte bune.

După ce am mâncat, am mers să ne pregătim. La ora 16:00 se începe.

– Din păcate, eu trebuie să stau acasă să o mai ajut pe mama la unele treburi casnice.

– Păi noi cu cine mergem? întreabă Aurica.

– Vă va aștepta acolo prietena mea, Diana. Iana și Marina o cunosc, că au mai fost și anul trecut.

Ora 4:00. Andreea ne cheamă un taxi și ne ducem la concert. De fapt, la ei e concurs. Și chiar îmi este interesant și vreau să văd prin ce se deosebește de cel pe care-l organizăm noi.

Ajungem acolo și o văd pe Diana chiar la ușă. Ea este cea care împarte biletele și una din organizatoarele acestui concurs.

– Poftim biletele voastre, fetelor. Sper să vă simțiți bine aici, ne spune ea, zâmbind.

– Mulțumim, Diana!

O îmbrățișăm toate și plecăm în sală.

La 4:20 începe concursul. Îi spun așa, pentru că aici, spre deosebire de cum e la noi, sunt câte doi reprezentanți din fiecare clasă, și cel care se va prezintă cel mai bine, câștigă. La noi însă, se face acest bal participând toată clasa. Și prin repetițiile pe care le fac ei se împrietenesc, interacționează unii cu alții și se simt ca într-o familie – mare și unită.

Denumirea acestui bal este „Folclorul” unde participanții vor demonstra prin cântec, dans, scenetă, și echipa care va respecta în totalitate această temă, va fi premiată și desemnată ca fiind bobocelul și bobocica anului.

Eu, ca spectator, privesc și mă îndrăgostesc de frumos. Mă îndrăgostesc de glasul oamenilor talentați de pe această scenă.

Stau și privesc. Nu-mi pot lua ochii de la copiii din fața mea și în acest moment îmi amintesc cum a fost atunci când am urcat eu pe scenă, și această dată de 5 octombrie nu aș putea s-o uit vreodată, deși au fost mulți colegi de ai mei care au participat la activitatea dedicată dascălilor, eu am fost discipolul care a emoționat până la lacrimi.

5.10.2018 – Aerul rece îmi pătrunse în nări, iar vremea de afară ar trebui să-mi provoace o stare de somnolență, iar tristețea să-mi dea târcoale. În ziua aceea de vineri am simțit doar fericire, fericire pură. M-am pornit la liceu într-un costum clasic de culoare albastră, iar părul prins într-o coadă. Frunzele de un

galben pal, acoperă pământul, iar eu am pășit pe acel covor sublim pe care frunzele îl creează.

N-am mers la ore. Am stat în sala de festivități și am făcut repetiții până la ora 13:00, până a început activitatea. Când a început, am întâmpinat dascălii cu aplauze furtunoase. Atunci când prezentatoarea, Ariadna, care prezenta alături de partenerul ei, Iulian, mi-a strigat numele, zicând:

– În această zi, eleva Hajder Marina, v-a pregătit un discurs. Să o invităm în scenă.

Am urcat pe scenă. Îmi tremurau mâinile pe microfon, iar emoțiile le stăpâneam cu greu. Când muzica a început, mi-am început discursul:

E iarăși 5 octombrie, iar astăzi, mă închin în fața dumneavoastră cu cuvinte deosebit de frumoase, nu doar pentru că sunteți oamenii care ne-au ghidat zi de zi și al căror suflute ne-au ajutat, inspirat și ne-au modelat să ajungem cu brio până aici! Astăzi mi-e toamnă în suflet, simt nostalgie pentru că o să-mi fie dor să mai iau stiloul între degetele din mâna stângă și să mai scriu despre voi câte un cuvânt, câte o frază. Nu vreau și nici nu mă pot desprinde de ideea că peste câteva luni, pentru noi, absolvenții, se va sfârși ultimul episod din al nostru film pe care ni l-ați inserat chiar dumneavoastră în suflet cu gustul dulce al amintirilor: „*Ah, minunații ani de școală, minunații ani de liceu*”. Acum, ne simțim martori tăcuți, spectatori imparțiali și absenți ce-și doresc ca timpul să se oprească-n loc, să mai putem învăța ceva bun și frumos. Voi sunteți cei care veniți la muncă doar pentru a primi câțiva

bănuți pentru pâine și acest lucru nu e unul din scopurile principale, ci primiți adevărata bucurie când vă sacrificați, dându-vă și al vostru suflet dragostei pentru copii. Sunteți cei care ne învață că-n viață e bine să fii un om bun, respectuos și deștept. Voi știți că noi, copiii de azi, suntem cetățenii de mâine. Pentru asta, mă închin din tot sufletul în fața dumneavoastră, iubiți profesori!

Eu vă doresc multă sănătate, răbdare, să aveți puterea să mergeți în fiecare dimineață în fața copiilor și să vă afișați acel zâmbet cald pe care orice copil vi-l adoră. Meseria de dascăl e cea mai plăcută meserie și sunt momente când deși nu sunteți într-o stare așa bună, noi, copiii, suntem cei care vă putem face să vă bucurați de succesele noastre. Peste ani, o să-mi amintesc de ineditele clipe petrecute în sânul școlii și al liceului fiind stăpânită de emoția marilor împliniri. Să-mi amintesc că la școală am trăit mai mult în paradisul inocenței și am fost doar un copil care își dorea mai mult să lege prietenii, iar aici, la liceu, sunt deja o adolescentă matură, responsabilă și mult mai stăpână pe sine. Atât acolo, cât și aici, toți am fost o familie și în spatele tuturor momentelor mai puțin plăcute, a fost pentru totdeauna apus.

Când mi-am terminat discursul și am coborât de pe scenă, toți profesorii mi-au zâmbit, iar doamna bibliotecară, Natalia, nu se putea opri din plâns. Luni, pe data de 8, am întrebat-o:

– De ce ați plâns?

– Pentru că atunci când ai rostit fraza *„O să-mi fie dor să mai iau stiloul între degetele din mâna stângă și*

să mai rostesc despre voi câte un cuvânt, câte o frază”, mi-am dat seama că ești un copil minunat, Marina. Meriți toată admirația mea!

După ce mi-am amintit de această zi, aud glasul Ianei care îmi spune:

– Marina, hai să mergem, concursul a luat sfârșit.

Am urcat în taxi și ne-am dus acasă la Andreea, unde ne așteaptă să mergem la un party, care va începe la ora 21:00.

Am ajuns. Andreea ne așteaptă în bucătărie să mâncăm și ne întreabă:

– Cum a fost la bal, fetelor? V-a plăcut?

– A fost frumos, mi-a plăcut mult cum s-a desfășurat acest concurs. Toți copiii s-au prezentat foarte bine și s-a văzut că erau pregătiți și destul de talentați, îi spun eu încântată.

Acum mergem să ne pregătim și o lăsăm pe Andreea să ne facă machiajul la toate. După ce ne-am pregătit, la ora 20:50, am plecat la petrecere.

Am intrat în local. Oamenii se îmbulzesc și așteaptă nerăbdători să intre și să se distreze. Un local mare, cu muzică bună în perioada caldă a anului, oamenii se pot distra chiar și în piscină, care este afară.

Am plecat acasă pe la ora 2, și a doua zi, noaptea la 00:00, avem autocar spre Chișinău.

Trei noiembrie. Mă trezesc dimineată și pierd vremea stând la telefon. Fetele dorm și aștept să se trezească. S-au trezit pe la amiază, ne-am pregătit bagajele și când am ieșit din casă, îi spunem Andreei și părinților ei:

– Mulțumim de ospitalitate, ne-am simțit bine și cu siguranță vom mai veni.

– Stați să vă aduc câteva prăjituri, spune mama Andreei.

– Acum plecați cu autobuzul „Massaro” până la autogara din Bacău, da? ne întreabă tatăl Andreei.

– Da.

– Drum bun, fetelor. Să ajungeți cu bine! ne spun părinții Andreei.

Îeșim pe poartă, o îmbrățișăm pe Andreea și îi spunem:

– Mulțumim, Andreea, pentru aceste zile. În vacanța de iarnă te așteptăm la noi.

Ora 19:00. La ora 20:00 vom ajunge la autogară. Ca să nu stăm 5 ore în autogară, va veni prietena noastră Ana și vom merge la ea, la cămin. Alături de cămin este și Universitatea „Vasile Alecsandri” unde învață ea.

Ora 19:45. Așa cum noi nu știm orașul Bacău, ne dăm jos în fața magazinului „Lidl”, dar când ne dăm jos și ne uităm în jur, ne dăm seama că am încurcat și nu suntem la autogară.

– Ce facem acum? ne întrebăm noi.

– Vom întreba pe cineva, să sperăm că autogara este pe aproape. Dacă ajunge autobuzul „Massaro” înaintea noastră, Ana își va face griji, mai ales că noi nu știm nimic aici.

Mergem mai în vale și una dintre noi oprește un om și îi spune:

– Bună seara, mă scuzați, îmi puteți spune unde este autogara?

– O luați la dreapta, faceți chiar 5 minute de aici.

Cu bagajele în mână, obosite, am găsit într-un final și autogara. Trecem strada și Ana este chiar în fața noastră. Speriată ne întreabă:

– Doamne, fetele mele, știți cât de tare m-am îngrijorat când am văzut că voi nu mai coborâți din autobuz. Am și sunat-o pe Andreea să o întreb cu ce Doamne, iartă-mă, v-a trimis.

– Păi, ne-am panicat și noi când am văzut că nu suntem în fața autogării. Bine că nu am făcut prea mult până aici, zic eu și o îmbrățișez.

– Acum vom lua un autobuz și vom merge la cămin. Nu facem mult până acolo. La cămin ne așteaptă colega mea de cameră, Mirela. Pe la 23:50 voi suna la autogară și vă voi rezerva bilete.

La 8:40 ajungem la universitate. Intrăm în căminul 3, căminul de fete și băieți care studiază la specialitatea de Kinetoterapie. Intrăm în cameră, unde prietena Anei, Mirela, tocmai venise de acasă și își despacheta lucrurile. O salutăm și după ce a venit și Marinela cu prietenul ei Bogdan, am mai stat și când s-a făcut ora 23:50 am plecat la autogară.

Suntem la autogară. Așteptăm autocarul. E foarte frig, și după jumătate de oră vedem cum la 00:10 vine autocarul. Ne apropiem de șofer și îi spunem:

– Bună seara, aveți 4 locuri libere până la Chișinău?

– Mă scuzați, dar nu, au mai rămas doar două locuri libere.

– Adriana, Aurica, duceți-vă voi. Noi ne întoarcem

înapoi și mâine dimineată, la ora 8:00, ne vom întoarce cu Marinela înapoi, le spun eu.

– Bine, aveți grijă de voi.

– Și voi.

Am găsit un taxi și îi spunem taxistului:

– Duceți-ne, vă rog, la căminul 3, la universitatea „Vasile Alecsandri”, îi spune Iana șoferului.

– Sunteți moldovence? ne întreabă el.

– Da, îi răspund eu cu voce tare.

– Și ați venit să vizitați Bacăul?

– La Moinești am fost, s-a desfășurat un concurs.

– Am înțeles. Să mergem.

Am ajuns, iar la poarta universității era un domn înalt. Paznicul.

Ne-a lăsat să intrăm, iar pe bancă stătea Ana cu încă câțiva prieteni.

Speriată ne întreabă:

– De ce v-ați întors înapoi?

– Nu mai erau locuri și au plecat doar ele. Plecăm mâine dimineată.

– Păi, nu ați vrea să plecați luni? Marina, mâine vin studenții și îți pot organiza o întâlnire cu fetele de la Facultatea de Litere și te pot ele informa cu mai multe detalii.

– Aș vrea foarte mult. Vorbesc cu mama și poate rămânem până luni.

Ne ducem sus, în cameră. Ana fuge înaintea noastră, deschide ușa camerei și țipă către toată lumea:

– Uitați cine a venit cu mine!

– Cine? întreabă prietena Anei, Mirela.

- Noooooi, îi spun eu, și o îmbrățișez.
- Păi nu au rămas locuri și plecăm cred că deja luni.
- Ce bine! Acum haideți să mâncăți ceva, să mai stăm să mai povestim.

În cameră mai sunt câțiva prieteni de-ai Anei, destul de prietenoși și ei. La un moment dat, Ana spune:

- Să știți, fetele mele, că viața la cămin e foarte interesantă. Oameni noi, prietenii frumoase, distracții, locuri ce te fac să nu mai vrei să pleci de aici. Dacă vă hotărâți la anul să veniți aici, să știți, condițiile sunt foarte bune și chiar merită.

Am stat la povești până dimineață.

Duminică, 4 noiembrie – mă trezesc în formă și merg împreună cu surorile mele Iana și Marinela la o covrigărie din apropiere.

- Îmi place aici, e un oraș mic, ai totul aproape de universitate și chiar este un loc liniștit, le spun eu fetelor.

– Ana spunea azi să facem astăzi ceva de mâncare și un tort, ne spune Marinela.

- Da, păi hai în cămin. Când se trezesc poate mergem să facem cumpărături, iar seara eu vreau să mă întâlnesc cu fetele de la Litere să mă ajute cu câteva păreri.

– Păi, să mergem, spune Iana, hotărâtă.

Traversăm strada și în 5 minute suntem la cămin. Toată lumea doarme, dar noi o trezim pe Ana și îi spunem:

- Nu vrei să te trezești? E deja ora 11:00 și trebuie să mergem să facem cumpărături.

– Da, imediat. Marinela, du-te sus și trezești-o și pe Mirela să meargă cu noi. În câteva minute sunt gata și mergem.

Marinela vine împreună cu Mirela și peste 15 minute plecăm la cumpărături.

Toată lumea este gata. Ajungem la supermarket și facem cumpărăturile necesare. Eu o întreb pe Ana:

– Te-ai gândit ce mâncare facem?

– Da, carne cu cartofi la cuptor, și vom face și un tort, așa cum am spus ieri.

După ce am ajuns în cămin, fetele s-au apucat de treabă, iar eu merg în camera unde sunt fetele de la Facultatea de Litere împreună cu Ana.

– Fetelor, v-am adus pe cineva. Ea e moldoveancă la fel ca și voi și ar vrea să știe mai multe informații despre această facultate. Eu vă las cu ea și sper să-ți fie fetele un ghid bun, Marina.

– Bine, mulțumesc, Ana.

Mă așez pe un scaun și le spun fetelor:

– Eu mă numesc Marina și am să vă spun ce anume mă interesează. Dar, mai întâi spuneți-mi cum vă numiți?

Și încep toate să îmi spună cum se numesc: Ana, Eugenia, Mădălina și Doina, fiind încântate de cunoștință.

– Știți, mie îmi place foarte mult să scriu, atât proză cât și poezie și să citesc cărți. Vă pot arăta câteva dintre ele. De aceea vreau să știu, dacă vin aici, fac o alegere corectă.

– Păi mai întâi am vrea să vedem ce anume scrii și apoi îți vom spune atât părerile negative cât și pozitive despre această facultate, îmi spune Mădălina. După ce au ascultat, Mădălina îmi spune:

– Ești o persoană care simte profund, observă detaliile și apreciază frumusețea din jur, apoi, încă am mai văzut la tine pe Facebook că vezi natura în corespondență cu omul într-un mod diferit, și vorbesc despre acel text în care descrii soarele. Sincer, a fost ceva nou pentru mine. Am să-ți spun atât părerile pozitive, cât și cele negative, din perspectiva mea.

Pozitive: Înveți limbi străine cu profesori calificați, condiții de studii confortabile, e cald în cabinet iarna, băncile sunt comode, biblioteca e aproape, iar profesorii sunt pe lângă calificați, destul de înțelegători.

Negative: Ai mult de citit, mie, de exemplu, nu prea îmi plac romanele, cerințele sunt înalte, program destul de încărcat.

Așadar, cum ești o fire care iubește lectura și creația, este o oportunitate Facultatea de Litere, deoarece, îți șlefuește talentul și poți avansa. Mulți profesori scriu cărți, reviste și fiind student remarcabil poate să îți se propună să scrii un text care mai apoi va apărea în acele reviste. Ca om interesat de cultură și estetică, deseori se organizează simpozioane cu privire la publicarea unei cărți, întâlnirea cu oameni care vor observa talentul tău. În plus, sunt cursuri la care poți da frâu liber gândirii și să alcătuiești un punct de vedere original, de exemplu, comunicare orală și scrisă. Te îndemn să vii aici la facultate, vei avea multe de câștigat.

Apoi, continuă Ana:

– Ascultând creațiile tale, îmi dau seama că ești o persoană creativă, sociabilă, cu sufletul deschis și sper să nu te superi, dar am impresia că suferi de lipsă de atenție sau de comunicare, pentru că văd oarecum că prin textele tale parcă ai avea multe de spus, dar ceva te reține sau poate doar mie mi se pare.

Eugenia îmi spune și ea ce părere și-a făcut, ascultându-mi textele:

– Eu cred că ești o fată cu valori nobile, comunicabilă și cu spirit autocritic.

– Vă mulțumesc din suflet pentru sfaturi și pentru timpul pe care mi l-ați acordat. Acum merg în cameră la Ana, mâine trebuie să plecăm devreme. Sper să vă mai reîntâlnesc. Sunteți suflete frumoase, suflete cu care am avut deosebită plăcere să discut. O seară frumoasă vă doresc, vă îmbrățișez.

Merg în cameră la Ana. Toată lumea e în dispoziție bună, iar mâncarea este aproape gata.

Ne-am așezat toți la masă, am mâncat și apoi ne-am pus la somn. Mâine, ne trezim devreme și plecăm acasă.

5 noiembrie, ora 7:00. Ne trezim, mâncăm și înaintea să plecăm, Ana ne spune:

– În aceste momente cât ați stat aici cu mine, m-am simțit ca acasă, ținând cont ca aici am puține persoane cunoscute din zona mea. Mi-am amintit de liceu, de perioada când eram și eu fără griji și probleme. Două zile cu voi m-au ajutat să uit că sunt departe de casă.

După Ana continuă Mirela:

– Îmi păreți destul de prietenoase și super deschise, vă mai așteptăm cu drag aici.

Le îmbrățișăm, ne luăm bagajele și plecăm spre autogară, împreună cu Marinela și prietenul ei Bogdan.

Am ajuns la timp. Urcăm în autobuz și lăsăm în urma noastră o amintire. O amintire frumoasă. Însă, pentru Marinela, o amintire pe cât de frumoasă, pe atât de tristă.

Autogara este martoră la povestea lor de iubire. Îmbrățișări lungi, zâmbete sincere, sentimente de fericire sau de dor, lacrimi, strângeri de mână, săruturi ce mângâie sau sfâșie, două suflete ce au trăit totul aici, pe băncile din autogară.

Dragostea lor le aruncă trupul într-o beție dulce și inimile le sunt galaxii de fericire. Ea – o muză, el – un paradis, c-o singură până zboară și încep să scrie cu penița o carte de iubire. Dragostea asta, strigă. Dragostea asta îi unește. Dragostea asta îi leagă și devin legați – EA și EL – de-o singură inimă.

Așteptările la autogară sunt de nedescris

Despărțirile dor

cuVINte

Au așteptat atât de mult acele clipe,

Dar totul a trecut într-o secundă,

Își îndreaptă trupurile și pleacă,

Iar sufletele lor rămân aici,

în autogară.

Biblioteca e un colț de rai, în care sufletul meu se refugiază

Destinul meu este creația.

*S*arăși ajung la ea – biblioteca – plină de cărți care merită să fie citite. Biblioteca este o oază a sufletului meu în care revin de fiecare dată, pentru a-mi porni motorul minții și a-mi trezi vibrațiile...

Mereu m-am întrebat ce sunt? Cine sunt? Ce vreau să fiu? Pentru a-mi răspunde la aceste întrebări, încă de mic copil mi-am dorit să cunosc adevăratele taine ale unei cărți. În acest veac zbuciumat al internetului, doar CARTEA mă va salva pe mine, pe tine și pe cel care va veni din urma noastră. Unele cărți m-au învățat să rămân bună, frumoasă, sensibilă, naivă, sinceră, să cred cu toată forța în oameni, în frumos, în iubire. Altele m-au făcut să înțeleg că anume ele ascund taina regăsirii sufletului meu.

E data de 4 octombrie, ora 10:00. Mă duc în bibliotecă pentru a căuta câteva informații despre marele poet Mihai Eminescu, iar acolo o văd pe bibliotecară cum citește câteva poezii dintr-o revistă. Fiind curioasă, o întreb:

– Bună ziua, îmi puteți spune și mie cum se numește această revistă?

– Se numește revista „Noi”. Este o revistă în care toți copiii talentați își trimit creațiile acolo și cele mai

bune ajung să fie publicate. Chiar și Grigore Vieru a crescut cu această revistă. Nu vrei să faci și tu asta? mă întreabă ea entuziasmată.

– Păi, eu nu am foarte mare încredere în mine și nu știu dacă aş putea face asta.

– Încearcă! Chiar dacă nu vor fi publicate, va fi o motivație pentru tine să continui, s-o faci mai bine și să nu te oprești.

– Bine, am să încerc. Vă mulțumesc frumos pentru încurajare și sprijin.

Mă ridic la al doilea etaj și merg în vestiarul fetelor, am educația fizică. Deschid pagina de Facebook și găsesc pagina revistei „Noi”, iar la ora 11:47 trimit un mesaj:

„Bună ziua!

Mă numesc Hajder Marina și sunt elevă în clasa a 12-a la liceului Teoretic „Dimitrie Cantemir” din orașul Cantemir. Aș vrea, dacă se poate, să-mi trimit aici toate creațiile mele și dacă v-ar plăcea, m-aș bucura foarte mult să le publicați. O zi bună!”

După câteva minute, primesc un răspuns:

„Salut, Marina! Da, te rog să ni le transmiți. Te vom anunța dacă vor apărea în numerele următoare. Selecția o face poetul Leo Bordeianu. Succes și inspirație!”

Citesc aceste rânduri și parcă mi-au inspirat mai mult curaj. Mai ales când m-au invitat să particip chiar și la un concurs:

„Marina, te invităm să participi în unul din concursurile din nr. 10, deja apărut. La română, biologie,

istorie. Este etapa I. Sunt premii captivante + o șansă să crești mai mult în domeniul pe care l-ai ales. Succese mari!"

Desigur, mă voi implica și voi răspunde la întrebări, și anume la obiectul la care mă pricep eu cel mai bine: Limba și literatura română. După ce s-au terminat orele, am mers la biblioteca din oraș, am luat revista nr. 10 și seara am răspuns la întrebări și le-am trimis. Acum aștept ziua când mă vor anunța dacă domnului poet Leo Bordeianu, i-au plăcut textele mele.

Pe data de 5 noiembrie, la ora 11:00 dau eu un mesaj revistei:

„Bună ziua. Vreau să întreb dacă a citit domnul Leo Bordeianu lucrările mele? I-au plăcut? Mulțumesc!"

La ora 12:05 primesc un răspuns:

„Da, eseul „Răsăritul vieții” va fi publicat în luna decembrie, nr. 12, la rubrica „Capriciile muzei”. Felicitări!"

Domnul Bordeianu a scris într-un text înainte, detaliile despre creația ta. Dacă vrei să ai revista ta pentru tine, și altele care vor urma (vom mai publica și alte eseuri de-ale tale, doar că în 12 nu am avut suficient spațiu), poți să te abonezi la oficiul poștal din Cantemir. Sau dacă este la bibliotecă, poți să citești de-acolo.

Succese mari!"

Citesc aceste rânduri și țină de fericire prin casă. Apoi răspund:

„Doamne, atât de plăcut e să aud asta, mulțumesc frumos, frumos! Mă voi abona numaidecât”

„Ți-a scris și mici sugestii la început. Să răsfoiești numărul 12, să vezi, atunci când va apărea. Felicitări! Sper să fie de bine!). Noi acum lucrăm la el. Va apărea în decembrie, la început. Astăzi abia a apărut nr. 11, unde poți găsi etapa a 2-a a concursului de limbă română. Seară frumoasă!”

„Mulțumesc frumos, de asemenea!”

După câteva ore, tot în aceeași zi, stăteam și mă gândeam: cât este de frumos să discut cu o persoană de la redacție, dar habar nu am cine este în spatele acestei pagini. Așa că îmi fac eu mai multă cutezanță și scriu:

„Scuză-mă, dar cum te numești?”

„Cristina, mi-ai dat chiar ieri cerere de prietenie. Sunt redactorul artistic. Vei vedea în nr. 12 textul tău publicat”

„Încântată să te cunosc. Dar, încă ceva. La rubrica „Capriciile muzei”, sunt trei pagini, vor fi publicate și alte texte, poezii sau doar textul meu, e doar pe o pagină?”

„Da, sunt publicate textele pe care le consideră bune domnul Bordeianu, iar textul tău va fi, dacă îmi amintesc eu bine, pe pagina 4, o coloană. Adică jumătate de pagină va fi textul tău, pe verticală, sunt și alți autori pe care poți să-i citești și tu!)”

„Sinceră să fiu, am rămas încântată de talentul celorlalți copii. Sunt minunați!”

„Mă bucur, Marina! Și tu ai talent, numai să perseverezi. Textul pe care l-ai trimis anterior despre un „EL și o EA” l-am înregistrat.”

„Celelalte texte în ce nr. o să le mai publicați? Ție ți-au plăcut?”

„Da, mi-au plăcut, când voi lucra cu următoarele, îți mai scriu părerea mea personală, dacă vrei. Vor fi publicate pe rând, în numerele 1, 2 etc. Ele sunt lungi și nu le putem publica toate odată, pentru că vor ocupa toată rubrica!). Cu siguranță că profesorii și colegii tăi se vor bucura pentru tine! Hai că mai vorbim, acum ies. Pa-pa!”

„Pa, pa! Mulțumesc frumos!”

„Pentru puțin, cu gânduri bune”

„Înseamnă că și la alte numere îmi voi vedea și alte lucrări”, îi răspund eu bucuroasă.

„Da, te anunț eu, că eu machetez revista. Numai bine, dragă Marina!”

„La fel, mulțumesc frumos încă o dată”

Închid telefonul și îmi spun în sinea mea: „Devotamentul cu care echipa NOI lucrează la această revistă este uimitor. Am marea plăcere de a o descoperi și a-mi stăpâni cu greu entuziasmul de a devora imediat paginile revistei. Până acum habar nu aveam de această revistă, și îmi pare rău, acum, citind fiecare pagină, realizez că fiecare copil talentat poate apărea pe acele pagini și alte suflete să-i descopere, să-i citească și să-i aprecieze lucrările.”

Revista noi este cea care îmi deschide sufletul și mă îmbogățește cu informații noi de fiecare dată.

Concursurile ce apar lunar în revistă îmi dau posibilitatea să îmi largesc orizontul cognitiv, evident, la finalul ediției fiind poate chiar și premiată.

E prima dată când îmi expediez creațiile și realizez că am făcut o treabă bună. Cred cu siguranță că alegând revista „Noi” voi crește și voi avea un viitor mai luminos. Ard de nerăbdare să aud acel telefon în care o să mi se spună că pot cumpăra revista cu nr. 12 și îmi voi vedea scris numele meu acolo. Sincer, este o onoare foarte mare pentru mine că am descoperit această revistă și datorită acestei reviste simt că devin plină de ambiție. Cert este că textul meu cu titlul „Răsăritul vieții” care va fi publicat, este imboldul de care am nevoie de a persevera în hobby-ul meu. Și da, când am crezut că nu sunt suficient de bună, că nu îmi înțelege nimeni pasiunea și munca mea este zadarnică, apare revista adolescenței mele care îmi aprinde în suflet licărul de speranță care nu va arde doar azi, dar și atunci când voi pleca la Universitate, căci îmi voi aduce aminte cu drag de aceste momente unice, momente irepetabile. Voi răsfoi mereu această revistă, voi da mereu la paginile unde îmi voi vedea scris numele și voi zâmbi, voi plânge de fericire și voi reciti fiecare frază cu sufletul la gură. Simt că datorită acestei reviste eu mă voi ambiționa mai mult și atunci când voi simți, voi scrie și nu voi renunța niciodată la visul meu.

Această revistă mă îndrumă să pășesc cu înșuflețire pe acest tărâm și să-mi descopăr viitorul.

Pe data de 6 noiembrie, la ora 11, merg în bibliotecă și îi spun cu entuziasm bibliotecarei:

– Unde credeți că am mers astăzi de dimineată?

– Păi nu știu, bucură-mă tu.

– Am mers la poștă și m-am abonat pentru anul 2019 la Revista „Noi”. De asemenea, ieri mi-a venit răspunsul și mi-au spus că la începutul lunii februarie îmi va fi publicat un text de-al meu în revistă. Domnului poet Leo Bordeianu i-a plăcut mult ceea ce am reușit să scriu.

– Vezi, Marina? Sunt copii care își trimit creațiile de 10 ori și a 11-a dată reușesc, dar tu din prima. Mă bucur foarte mult pentru tine, Marina. Ești un suflet deosebit, îți doresc și eu mult succes!

– Vă mulțumesc din suflet! O îmbrățișez și plec la ore. Mergând pe hol, zâmbesc, scot telefonul și scriu câteva versuri în agenda mea:

*„Îmi exprim trăirile prin scris,
Și am ajuns să-mi îndeplinesc un vis,
Mi-am etalat multe gânduri pe-o foaie de hârtie,
Reconstruindu-mi chiar și sufletul
Dintr-o stare moartă, în una vie.
Țurțuri de durere au stat cândva pe ale mele coarde,
Umilindu-mă,
Dar dincolo de al meu trup, e o lumină,
Îmblânzindu-mă.
Și-mi țin în palme sufletul,
Ce-acum din nou prinde culoare,
Și auzindu-mă, plângea poetul,
Azi îmi trăiesc catrenul cu ardoare...”*

*Un vers și-o frază,
două cuvinte diferite, dar totuși
atât de apropiate*

*Două suflete ce s-au găsit și s-au întâlnit
pentru prima oară...*

*A*m cunoscut-o pe Cristina pe rețelele de socializare, iar versurile fiecărei poezii m-au sensibilizat și am trecut mereu de la o stare la alta – de la plâns, la zâmbet, și invers. Îi ascult mereu glasul dulce și deși multe din poeziile sale îmi transmit o stare de tristețe a sufletul ei rămâne la fel de cald și frumos. Unii oameni ar putea să-și spună în sinea lor: „*Cum ar putea avea acest om sufletul cald, când scrie doar despre durere?*” Și am să vă răspund eu: așa simte și nu-i poți interzice unui suflet să se oprească, când el vrea să continue.

Dacă i-ați cunoaște măcar o părticică din suflet, ați vedea câtă căldură poate să emane. Eu i-am cunoscut sufletul în întregime și am fost unul din oamenii norocoși care a trăit emoțiile, trăirile și sentimentul de dragoste pentru creație, împreună cu ea, în acel locușor în care sufletul nostru se simte ca ACASĂ – biblioteca.

Ochii ei plâng poeme. Ochii mei plâng fraze.

13 noiembrie, ora 7:00. Mă trezesc mai fericită ca niciodată și astăzi nu îmi pasă absolut de nimic, astăzi

am un singur scop: să-mi cânte sufletul rostind versuri. Îi trimit Cristinei un mesaj:

– Bună dimineața, ești pregătită?

– Da, îmi scrii când ajungi în fața liceului.

La 8:25 ajung la liceu. Vorbesc cu bibliotecara să ne lase timp de două ore biblioteca. Să ne unim sufletele și să ne scriem propria poveste printr-un dialog împletit prin versuri, ce creează un amalgam de sentimente: pe cât de mult te lasă rece, pe atât de mult îți încălzește sufletul. Și am denumit această poezie după povestea ce urmează s-o rostim, tremurându-ne buzele și tot corpul de emoție. Ea, „Sufletul rece” de ce? Sufletul ei în această poezie este rătăcit și pierdut. Eu, „sufletul cald”, de ce? Sufletul meu în această poveste este plin de speranță, plin de certitudine.

Îi trimit mesaj:

– Am pregătit totul. Cătălina este aici și te așteptăm să vii în bibliotecă.

– Așteaptă-mă, te rog, în coridor, la ușă. Ajung în 5 minute.

Plec în bibliotecă să-mi las lucrurile și după 5 minute, îmi dau seama că am uitat complet de ceea ce m-a rugat Cristina. O aud pe coridor și o văd cum se îndreaptă cu pași grăbiți spre bibliotecă. Alerg spre ea și o îmbrățișez cu putere. O văd pentru prima dată. Este atât de frumoasă, cu chipul blând și ochii senini. Ea îmi spune:

– Ce dor mi-a fost de acest loc și mă bucur că facem această colaborare! În sfârșit, m-am întâlnit cu un suflet atât de frumos ca al tău.

– Cătălina, îți mulțumim și ție că ți-ai jertfit din timpul tău și ești aici, cu noi. Acum hai să ne organizăm, iar finalul acestei povești să fie plauzibil, spun eu, schițând un zâmbet încurajator.

– Vino aici, lângă acest raft de cărți dinspre fereastră și vom filma prima parte stând în picioare, iar a doua parte așezate, cu o mulțime de cărți pe lângă noi, ce zici? mă privește Cristina plină de așteptare.

– Da, îmi place. Hai să începem.

Cătălina ține drept telefonul spre noi. Prima parte o începe Cristina:

Mi se păreau străine toamnele cândva,

Acum îngheț în propria iarnă albă,

Fugeau de mine orele fără a observa,

Cum plânge timpul în fereastra oarbă.

Apoi continuu eu:

Mă uit la ochii tăi, par atât de triști,

Sufletul ți-e dezgolit de sentimente,

Parcă ți-e frică, parcă ți-e dor

Să mai petreci momente,

Cu oamenii care demult ți-au spus „adio!”

Și sufletul tău o dată cu ei, s-a dus.

– Dar simți? Simți cum apa nu mai e atât de zburciumată?

– Simți cum te mângâie soarele?

Dar tu n-ai cum, căci gândurile te amețesc,

Și-o poate înțelege doar cel pe strada căruia e soare.

– Acum hai să luăm cărți de pe raft și să le punem în jurul nostru, pe covor. Apoi vom filma câteva

bucăți pentru final, și anume, momentul când sufletul meu, se va îndrepta spre al tău și se va naște emoția puternică ce va domina în partea finală. Și voi filma încă două părți în care îmi voi purta ușor degetele prin filele cărților și voi trezi dorința fiecărui om de a-și elibera sufletul, răsfoind pagină după pagină și să se îndrăgostească de rimă, de frază, și de a descoperi esența cuvintelor ce poate face un suflet să se identifice, să se transforme, să devină el însăși acea esență. Înțelegi ce vreau să spun, Marina? Îmi spune Cristina cu o ușurare în glas.

– Da. Acum să filmăm și a doua parte.

– Aranjăm cărțile și, ținându-ne de mână. Începe Cristina:

*De secole mă caut și nu mă mai găsesc,
Pierdută-s printre gânduri, oameni, anotimpuri,
Și pielea îmbătrânită e-o povară, simt că obosesc,
Când e îmbrăcată peste suflete, în corpuri.*

Apoi, continuu eu și o întreb:

– De zâmbit, ai zâmbit vreodată?

Tot în jur te lasă rece,

– Fericirea nu ai simțit-o niciodată?

Spune ce simți, că timpul e efemer și trece...

Și ultimele versuri le recită ea, strigând spre ei, cu un sentiment de disperare, de durere și în final de speranță:

– *Bucurați-vă de vară, voi,*

Eu doar furtuni, noroi pot să ascund,

Dar când voi răsări în ceasul de apoi,

Voi lumina și întunericul profund.

Am terminat exact în două ore. Ne simțim mândre de ceea ce am reușit să facem și atunci când Cristina a ieșit de pe ușa liceului, i-am spus:

– Astăzi am căpătat mai mult decât o simplă experiență, am legat o prietenie frumoasă între noi. Îți mulțumesc pentru tot, suflet minunat!

– M-a îmbrățișat la fel de strâns cum am îmbrățișat-o eu prima dată și mi-a răspuns:

– Și eu îți mulțumesc, fetiță deosebită!

A plecat acasă, iar la ora 18:06 a postat videoclipul pe pagina ei, iar cuvintele de laudă la adresa noastră m-au copleșit din nou. Am distribuit și eu postarea, și așa cum nu pot să nu adaug un cuvânt în plus, am scris: DA, EA „Sufletul rece”, eu „Sufletul cald”. Și am decis să vă povestesc eu ceva mai mult.

Într-o zi caldă de septembrie, primesc un mesaj de la Cristina „Noi două ar trebui să facem o colaborare”, și i-am spus că mi-ar face plăcere. Entuziasmul meu pe zi ce trecea era tot mai mare, dar nu reușeam să ne mai întâlnim, din diferite motive. Într-o seară, de octombrie, ne-am decis să scriem o poezie în care eu, să fiu sufletul plin de viață, ea – un suflet trist. Și priviți ce a ieșit. Poezia se intitulează „Un suflet cald și altul rece”. Astăzi, de dimineață, 13.11.2018, în locul cel mai drag mie – biblioteca, am reușit să colaborăm. A fost o experiență frumoasă care m-a făcut să înțeleg că colaborările cu oamenii ne fac să perseverăm. Nu era să reușim fără ajutorul unei prietene bune – Cătălina, care a luat din timpul ei și ne-a ajutat cu filmarea, mulțumim!

– Știți, atunci când reușești să creezi ceva frumos, te bucuri și ascuți cu sufletul la gură versuri ce emoționează și transmit emoții. Așa cum am reușit să facem și noi. Doar noi știm cât am muncit pentru ca rezultatul să fie unul de admirat. Mulțumim tuturor celor care credeți în noi, sunteți minunați!

– Și vezi tu, Cristina, cum e soarta asta, doamna Maria ți-a fost dirigintă și ție, acum îmi este mie, profesoara care ne încurajează, susține și ne apreciază. Veți rămâne mereu profesoara noastră de suflet. Și ne-am găsit noi, doi oameni diferiți, dar cu aceleași sufletele pline de căldură. Suflete ce iubesc „arta de a pune pe hârtie cuvinte cu sens, cuvinte de valoare”. Ție, Cristina, vreau să-ți mulțumesc, pentru că m-ai ajutat să mai adaug în lista scrierilor mele încă o poezie, dar de data asta, fiind versuri pe care le-am simțit, scris și trăit împreună. Și sunt sigură că-n viitor vei fi o poetesă admirată de întreaga omenire.

Am lăsat aceste rânduri acolo și m-am culcat, dar nu înainte de a rosti ultima frază: *„Am scris, am muncit, am trăit, și în final am câștigat o prietenie sinceră, acolo, într-un spațiu plin de armonie și căldură sufletească”*.

O oră de liniște...

CARTEA sau INTERNETUL, tu ce alegi?

20 noiembrie, ora 12:00. Stau la ora de franceză și o prietenă ce studiază la jurnalism, îmi trimite un mesaj:

– Salutare! Ești la liceu? Am nevoie un pic de ajutorul tău.

– Da, spune.

– Am miercuri emisiunea „Ora Copiilor”, unde lucrez ca redactor la Radio Moldova. Vreau să te rog să iei opinia unui profesor de la liceu: ce părere are despre ce trebuie să ajute elevii să facă temele pe acasă: cărțile sau internetul? Dacă poate să argumenteze asta în 4 minute. Poți până mâine să faci acest lucru?

– Da, am să încerc.

– Mulțumesc mult!

Se termină ora de franceză și pentru că am avut această oră, mă apropiu de doamna de franceză și îi spun:

– Aș vrea să vă rog ceva.

– Da, spune-mi.

– Aș vrea să îmi răspundeți la o întrebare și anume, ce credeți că ar ajuta la rezolvarea temelor pentru acasă pentru copii: cartea sau internetul?

– Da, o pot face chiar acum. Așa cum această oră nu o am, ți-o pot acorda și să-ți răspund.

– Vă ascult!

– Tu mi-ai pus o întrebare provocatoare, de ce? Cred că este foarte bolnăvicioasă în primul rând pentru noi, profesorii. Și dacă ai fi nimerit peste un profesor tânăr, nu zic cu experiență mai multă sau mai puțină, dar mai modern, poate ți-ar fi răspuns la întrebarea „CE TREBUIE SĂ AJUTE ELEVII CA SĂ-ȘI FACĂ TEMA PENTRU ACASĂ, CĂRȚILE SAU INTERNETUL? va alege internetul. Dar așa cum eu sunt de o poziție mai veche și știu: cărțile sunt sursa cea mai profundă, cea mai bună și cea mai indicată pentru elevi de a-și pregăti temele pentru acasă. De ce? Eu cred că este clar. În internet poți să găsești frânturi de informații, frânturi de romane și nu tot timpul poate ai să găsești o informație corectă, veridică. În cărți, fie enciclopediile pe care le avem și bibliotecile le posedă într-o multitudine, dar nu toți copiii au obișnuința de a le răsfoi și cred eu că asta provine de la o boală din familie, boala de a nu educa copiii să-și iubească prima carte pe care i-a citit-o mama sau bunica, sau să înțeleagă că anume acolo este înțelepciunea vieții, nu toate familiile tinerie explică probabil corect care este rostul unei cărți în viața omului. Probabil tinerii de astăzi, mă gândesc, suferă și de o altă maladie care se numește lenea. Și ei consideră că pentru a răsfoi o carte trebuie să depună mult efort. Și totuși, sugerez ca profesor că în cărți, nu mai acolo, poți să găsești informația cea mai bună, cea mai utilă, cea mai corectă, cea mai justă. deci, probabil, curiozitatea mare pe care nu toți o posedă ar fi provocatorul care i-ar incita să deschidă o carte, dar odată

începând să o citești, nimerești în această istorie, și vrei, și vrei tot mai mult să o descoperi. Eu te îndemn, dragă elevă, care ai de susținut atâtea examene în viața ta – de studii și de viață, citește, răsfoiește cărțile pentru că de acolo te vei inspira mult și o să culegi multe sfaturi bune. Dacă să spun că viața are și părțile ei nefericite, există tineri bolnavi, tineri care sunt la pat, există tineri cu cancer, există tineri care stau cu riscul de a-și pierde viața, uite, ei, cu adevărat înțeleg care este rostul vieții și că fiecare clipă trebuie utilizată profund sau cu sens în viața lor atât de scurtă. Dacă noi, oamenii, am asculta mai des acești copii cu handicap, o să ne dăm seama cât de mult pierdem timpul, care este atât de prețios astăzi. Într-o carte m-am regăsit, am văzut un sfat, l-am utilizat, dacă mi-a plăcut. Dar dacă am greșit, tot acolo am găsit și rezolvarea multor probleme. Om matur, dar visez la momentul când voi avea timp liber să mă așez în jilț și să citesc și să nu mă întrerupă nimeni. Dar eu nu am acest timp liber, de aceea îți sugerez ție atâta cât ești pe lângă mama și tata și îți rezolvă problemele majore, înțelege și raționalizează că anume cartea este sursa de cunoștințe cea mai importantă, primordială, utilizeaz-o corect.”

– Doamne, atât de frumos ați vorbit și v-ați exprimat, chiar este o plăcere pentru mine să vă ascult.

– Și pentru ce, totuși îți trebuie acest interviu? mă întreabă dumneaei curioasă.

– Păi ar fi trebuit să vă spun de la început, dar am uitat. M-a rugat o prietenă astăzi să pun această întrebare unui profesor, căci îi trebuie la facultate. Dar am

constatat că ajutând-o pe ea, am învățat și eu cât de valoroasă este o carte, căci și mie îmi place să vorbesc despre ele la modul cel mai frumos și să o ridic în slăvi. Aș vrea să vă mai întreb câte ceva, desigur, dacă pot.

– Sigur, îți răspund cu cea mai mare plăcere!

– Vi s-a întâmplat vreodată să nu vă placă o carte și să vă opriți în mijlocul frazei?

– Da, mi s-a întâmplat, doar că după ce mă opream, spuneam: Eu am să revin la tine! Știi, mie când eram copilă îmi plăcea foarte mult să citesc, iar mama mea îmi spunea să fac asta. Dintotdeauna am crezut că dacă citești mult, devii un om înțelept, sânguincios și învățat. Și nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, la școală am învățat mereu bine și mi-am dorit mult ca ceea ce știu eu să împărtășesc și altor oameni.

– Dar, ce sau cine v-a îndemnat să deveniți profesoară?

– Eu m-am ambiționat de una singură. Profesoara mea de franceză avea un mod de predare care mie nu mi-a plăcut, ea doar ne predă și atât. Iar când eram prin clasa a 8-a am hotărât să studiez bine limba franceză și din acel moment am spus că voi ajunge profesoară de limba franceză.

– Eu mereu am apreciat ca un dascăl, deși poate a avut o dimineată mai proastă, să vină în fața noastră și să-și afișeze acel zâmbet cald pe care orice copil dintre noi, vi-l adoră. Când eram încă prin clasa a 4-a mi-am dorit să ajung profesoară de română. De ce? Pentru că, cred că este o meserie care te face să iubești copiii, să-i

poți învăța ceva frumos și la final, să-ți mulțumească. Ce este oare mai frumos decât să te trezești dimineața și să mergi în fața copiilor să-i asculți, să-i îndrumi și să poți descoperi fiecare suflet în parte și la sfârșitul zilei să te îmbrățișeze și să-ți zâmbască?

Un dascăl își dorește să-și îndeplinească sarcinile cu iubire și să coboare în sufletul unui copil și să-l învețe ceva frumos. Și v-aș ruga atât pe dumneavoastră cât și pe ceilalți dascăli, să nu renunțați niciodată. Deși de multe ori este o meserie epuizantă, eu vin de fiecare dată aici entuziasmată și simt cum progrez.

Ceea ce m-a indignat mereu la copii a fost faptul că ei, de multe ori, nu știu cât efort a depus sau până la ce oră târzie a stat un profesor să se pregătească pentru a doua zi. Nu mi-au plăcut niciodată acei copii care au scuipat în sufletul unui dascăl și apoi, nici măcar nu au avut bunul simț să meargă lângă el și să spună: „Vă cer scuze”. Nu mi-au plăcut niciodată acei copii care au râs, în loc să asculte. Acei copii a căror mândrie și orgoliu este mai presus de toate. Acei copii care preferă să decadă, decât să se ridice.

– Ai dreptate, dragă Marina! Sper să ajungi un profesor care să învețe copiii cea mai de preț lecție: cea de a fi om.

– Mulțumesc din suflet pentru sinceritate, să aveți o zi bună!

– La fel!

Ora s-a terminat și ieșind din acea clasă, am zâmbit și mi-am spus: „Noi vom fi ceea ce vom lăsa în urma noastră”.

Scrisoare pentru familia mea

Familia pentru mine este cea mai importantă valoare națională.

*D*RAGII MEI, DRAGA MEA FAMILIE,

Nevoia de apreciere este o nevoie primară pe care orice om o are. În aceste rânduri, vreau să-mi arăt aprecierea pentru membrii familiei mele, pentru că ei sunt cei care îmi arată viața adevărată.

Îmi vin acum în minte de-a valma multe sentimente și amintiri când mă gândesc la călătoriile noastre, sărbătorile de iarnă petrecute împreună. Simt acea tresărire când ne hotărâm să plecăm undeva. Acea strălucire în ochi pe care o avem cu toții când ne întoarcem dintr-un loc frumos. Acea bucurie dinaintea unei călătorii și toate mă cuprind deodată și mă fac să zâmbesc.

Adesea mă gândesc că fără voi nu aș fi văzut lumea întreagă. Fără voi nu aș fi simțit plăcerea de a călători. Pot spune astăzi că a călători înseamnă pentru mine a trăi. Și simt acest lucru datorită vouă.

Mai știți când am călătorit pentru prima dată în 2015? Și acolo, pe străzile din Germania, am avut parte de multe momente excepționale. Am cunoscut noi culturi și noi oameni. Această călătorie împreună m-a umplut de energie și m-a făcut fericită. Cu voi am descoperit că importante nu sunt lucrurile materiale,

ci mai degrabă experiențele. Cu voi m-am aventurat în locuri în care nu aș fi visat vreodată să ajung. Cu voi am mers ore în șir fără să mă plâng că am obosit. Vă sunt recunoscătoare și vă voi fi până voi muri. Voi sunteți cei mai importanți oameni din viața mea și vă iubesc așa cum mă iubiți și voi. Îmi aduc aminte de momentele din copilărie când în fiecare seară, înainte de culcare, voi, părinții mei, mă sărutați și mă îmbrățișați. Sau când simțeam imensa bucurie când îmi spuneți mie și surioarelor mele că mergem în vizită la bunici. Vă mulțumesc din inimă că ați știut să fiți lângă mine când eram departe de sufletul vostru, că m-ați iubit chiar și în acele clipe când nu meritam. Vă apreciez pentru toate sacrificiile voastre, pentru toată munca pe care ați depus-o în educația mea timp de 18 ani și pentru că mi-ați arătat ce înseamnă iubire pură, iar timpul mi-a demonstrat că numai voi mă puteți iubi așa.

Iertați-mă pentru zilele când nu am apreciat, și acum îmi dau seama că marea voastră iubire pentru mine, făcea să vă apară pe chip un zâmbet, clădit pe atâta sacrificiu și suferință.

Doamne, m-ați învățat să iubesc atât de frumos! Tu, mamă, m-ai învățat să dăruiesc până și ultima mea bucatică din inima mea celorlalți. Și așa am și făcut, mi-am aplecat fruntea, chiar și atunci când am fost nedreptățită, și am oferit zâmbetul meu oricui.

Vă scriu acum, și știți, timpul a trecut și nu mai sunt fetița cu păr împletit și codițe, ce zbenguindu-se

*fără încetare, vă spunea fără cuvinte, prin inocența sa:
Vă iubesc, sufletele mele...*

Îmi este atât de dor să mă las cuprinsă de brațele tale iubitoare, a căror căldură și iubire vindecau orice rană și uscau orice lacrimă prelinsă pe obrajii mei, mamă. Nici părul meu nu a mai fost mângâiat de mâinile tale muncite, dar demne și iubitoare, ce-mi împleteau cu răbdare șuvițele mele sărutate de vântul prietenos. Nici vocea ta nu mai este cea care mă trezește dimineața, șoptindu-mi duios: Bine te-ai trezit, copila mea! sau care să-mi cânte pe-nserat, printre lacrimi, cântece atât de dragi sufletului meu, știute doar de tine, mamă!

Și acum îmi amintesc cum tu, tată, mi-ai șters, cu atâta dragoste, lacrimile ce-mi curgeau șiroaie când îmi priveam genunchiul julit, înghițindu-ți propria durere. Atunci nu știam, dar acum înțeleg. Te durea mai mult decât pe mine. Țin minte că m-am ghemuit în brațele tale și am adormit amândoi pe prispa casei, mângâiați de razele blânde ale lunii ce ne veghea în tăcere. De multe ori m-ați certat, dar acele cuvinte au fost ploaia de care aveam nevoie pentru ca nimic să nu-mi păteze frumusețea sufletului. Ați fost oameni care mi-au arătat că acolo unde este iubirea, acolo sunt și curajul, încrederea, frumosul, dorul, credința. De fiecare dată când te văd, mamă, mi te amintesc într-o toamnă îndepărtată în care ai încetat să mai fii copilul cuiva, dar, mă bucur când te văd agățată la brațul tatălui meu, imaginându-mi acest tablou

ca fiind unul splendid, dar și o dureroasă metaforă a unui cerc al vieții care într-o zi se va închide cu iubire primită, iubire dăruită. Părinții mei sunteți pensule și culoarea tabloului meu, Îngeri ce m-au luat sub aripa lor. Zâmbetul vostru, necunoscuta cale-a fericirii fără voi. Aceași mamă, același tată, ce m-ați îndrăgit și mă veți iubi mereu.

Dar, mamă, tată, nu m-ați învățat un singur lucru, cum să fac toate astea de una singură?

De asta și vă scriu acum. Parcă sufletul meu este gol și neputincios. Se zbate, lipsindu-i parcă ceva. Privesc în jur, dar ochii mei nu văd ceea ce caută. Respir și simt cum pământul proaspăt udat de ploaie emană un parfum ce-mi răscolește sufletul și mă trage înapoi în timp, pentru a-mi găsi liniștea...

*E copilul din mine, care a încetat să mai fie așa cum l-ați învățat voi, care uneori se încăpățânează să fie ca ceilalți, dezbrăcându-se prea ușor de hainele croite de voi cu atât de mult drag și chin. Ajutați-mă să fiu iar eu, cea care doar cu privirea, mângâierea, îmbrățișarea vă poate spune din nou, fără cuvinte...
VĂ IUBESC, EROII MEI.*

Cu toată dragostea, copila voastră!

Și v-am scris această scrisoare cu ocazia tuturor zilelor în care ar fi trebuit să vă vorbesc...

Și am ajuns ce nu m-am gândit că o să ajung vreodată.

Regăsirea sufletului

*A*tât de dură este lumea rea,
Dacă o las, pământul mă va ține,
Nu vreau nimic, decât ce-aș valora,
Să-ndur o viață între rău și bine.

Revanșă – ce cuvânt frumos,
Eu înapoi lovesc cu bucurie,
Din îndurarea vieții ce folos?
Mai bună azi, mai pregătită mâine.

Pentru final e timpul chiar acum,
Călită peste ani și ani de zile,
Acum mă uit la mine, cât de bun
E să mă știu că pot s-o fac mai bine.

Din bogăția ta am suferit,
Un Phoenix care scaldă focul,
Atât cât mai am de trăit,
Știu, la final îmi e norocul.
Sunt fericită, cuvintele nu le mai rostesc,
Sunt cântate și purtate cu fiecare respirație.
Sunt fericită, brațele îmi devin aripi
și visele încolțesc,
Gândurile, sunt adieri de liniște.
Sunt fericită, sufletul mi-e viu și n-o să moară,

Mă simt de parcă m-am născut a doua oară,
Sunt o lumină, iar sufletul meu – vioară.
Sunt fericită, mirosul de brad, de portocale,
Le simt în fiecare zi, la ore matinale.
O atmosferă caldă, primitoare,
Și-un strop de culoare în viața mea.
Sunt fericită, lumea mea nu se mai clatină,
Cum am reușit să-mi mențin echilibrul?
M-am uitat spre cer și am schițat un zâmbet.
Am realizat că voi rămâne mereu aceeași,
Vântul nu mă mai doboară, sunt prietenă cu el.

Cât de multe am putut spune eu despre acest gram
de suflet... Câte aș avea să mai zic, dar să păstrăm tă-
cerea. Nu de alta dar... tot ce a mai rămas sunt oame-
nii și viața, restul în jurul meu e tăcere.

Sfârșit

Cuprins

Trecutul.....	3
Fărâme de suflet.....	8
Visul unei nopți de vară	13
Un suflet îmbrăcat în haina durerii și a tăcerii	24
Dimineți cu și pentru suflet	35
Tablou de familie	37
Scriu și nimic mai mult. Pentru mine, pentru sufletul meu și al vostru.....	42
Rânduri printre gânduri.....	45
De vorbă cu bibliotecara	47
Lupta cu propriul suflet	51
Lecția vieții mele	54
18 veri	60
Ne-am luat valiza și am plecat la gară spre o nouă aventură, o nouă experiență	65
Biblioteca e un colț de rai, în care sufletul meu se refugiază	80
Un vers și-o frază, două cuvinte diferite, dar totuși atât de apropiate.....	87
O oră de liniște.....	93
Scrisoare pentru familia mea	98
Regăsirea sufletului	102